Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація "Svoboda" 30 Montgomery Street Jersey City, N.J. 07302 Телефони: (201) 434-0237 (201) 434-0807 (201) 434-3036 УНСоюз: (201) 451-2200

РІК XCII Ч. 102. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 31-го ТРАВНЯ 1985 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, MAY 31, 1985 No. 102. VOL. XCII

ОСНОВАНО РАДУ ПРЕДСТАВНИКІВ ЦЕНТРАЛЬНИХ ОРГАНІЗАЦІЙ

Філядельфія (Я.Т.). — Конференція представників центральних організацій, яка відбулася у Філядельфії в суботу, 18-го травня, з ініціятиви Української Ліги Проти Знеславлення (УЛ—ПЗ), почала нову, поширену фазу оборони українсько-американської громади, перед закидами, що між американськими горожанами українського походження є великий відсоток „нацистів" і „воєнних злочинців".

Конференцію відкрила голова ліги Галина Козак. Вона сказала, що у дотеперішній шестилітній праці УЛПЗ здобула деякі успіхи, але оскаржування чимраз ширших кіл українських громадян у коляборації з нацистами вимагає більше сил, людських і фінансових, як ними ліга розпоряджає. Завданням тієї конференції, сказала Г.Козак, є подумати і вирішити, чи і як українська громада може повести оборону доброго українського імені там, де сили ліги є невистачаючі.

Після слова голови ліги провід конференцією перебрав д-р Ігор Мірчук, і представив першого прелеґента, адвоката Джана Раджерса Керрола, який тепер боронить Ковальчука та Теодоровича.

Адв. Дж. Каррол сказав у своїй доповіді, що слідча і судова процедура і правила, згідно з якими ведуть справи проти осіб оскаржених в коляборації з нацистами, є непридатні для цього роду судових справ і дуже некорисні для оскаржених, зокрема коли йде про „воєнні злочини", які буцімто мали

(Закінчення на стор. 8)

СВЯЧЕННЯ КАРДИНАЛА М. ЛЮБАЧІВСЬКОГО МАЛИ ШИРОКИЙ ВІДГОМІН

Джерзі Сиеі, Н.Дж. — Щоденник „Ню Йорк Таймс" з неділі, 26-го травня, і понеділка, 27-го травня ц.р., подаючи широкий опис урочистостей у Римі, у зв'язку з висвяченням 28 нових кардиналів в днях 25 і 26-го травня, окремо присвятили увагу третьому американському горожанинові, що був іменований кардиналом, а це наслідникові кардинала і Патріярха Йосифа Сліпого, Мирославові-Іванові Любачівському.

У неділю, 26-го травня ц.р., появилася стаття в „Ню Йорк Таймсі" п.н. „Американець з України ділить славу", в якій підкреслює автор, що вся увага в часі урочистостей була звернена на двох кардиналів із ЗСА Джана О'Коннора з Ню Йорку і Бернарда Лова з Бостону, а дуже мало було зацікавлення третім висвяченим кардиналом американцем Мирославом-Іваном Любачівським. Далі подають життєпис кардинала М.Любачівського, який став американським горожанином в 1947 році та відтак вчив в українській католицькій школі свв. Петра і Павла в Клівленді 17 років.

Папа Іван Павло II накладає кардинальську шапку на голову Владики М.І.Любачівського.

Кардинал М. Любачівський у розмові з журналістами в Апостольській палаті після висвячення підкреслив, що помимо включення Української Католицької Церкви в СССР до Російської Православної Церкви, там є тепер 10 єпископів і 400 до 500 священиків УКЦ, які працюють потайки і залишилися вірними своїй Церкві. Стаття подає читачам пояснення про УКЦ, як теж, що кардинал М. Любачівський є провідником шістьох мільйонів українських католиків від 1984 року, після смерти кардинала Йосифа Сліпого, який перебув 18 років совєтської тюрми, заки завдяки заходам Ватикану продістався до Риму.

Кардинал М. Любачівський заявив журналістам, що він звертається до президента Роналда Регена із проханням вжити свого впливу для допомоги УКЦ в СССР тому, що „його непохитність усвідомлює росіянам, що крім них є ще інша сила у світі".

У дальших звідомленнях з Риму, в числі з датою 27-го травня ц.р., „Ню Йорк Таймс" подає, що коли нові кардинали святкували своє відзначення, поруч із урочистостями для кардинала Дж. О'Коннора і Б. Лова, українці католики особливо раділи з приводу висвячення кардиналом їхнього духового провідника і наслідника кардинала Й. Сліпого, М. Любачівського.

У репортажі підкреслено, що українці католики мають „незвичайний зв'язок з Католицькою Церквою в Римі і турботний із совєтським режимом. СССР переслідує УКЦ і змушує її злучитися із Російською Православною Церквою".

Репортер Е.Дж.Дайон, подає, що кардинал М. Любачівський проживає в Римі, звідкіля він провадить чотирма мільйонами українців католиків в СССР і двома мільйонами у вільному світі.

СВІТ ПОТРЯСЕНИЙ ТРАГЕДІЄЮ НА СТАДІОНІ В БРЮССЕЛІ

Брюссель, Бельгія. — В середу, 29-го травня ц.р., на стадіоні в Бюрсселю відбулись змагання за чемпіонат Европи між двома командами копаного м'яча Італії і Великобританії з участю понад 70,000 прихильників цього спорту. Змагання однак не могли розпочатись у заповідженому часі з огляду на неспокій і бійки на стадіоні, спочатку малі спорадичні, а пізніше більші з участю сотень прихильників британської й італійської команд.

Згідно з опінією бельгійської поліції і деяких глядачів, англійці перші заатакували італійців і заким прибули на стадіон більші підкріплення поліції, між рядами і на самому стадіоні вже лежали десятки поранених, між ними старші особи, діти, підлітки, а найбільше юнаки майже дорослого віку. Коли поліції таки вдалося припинити неспокої при допомозі національної гвардії, зі стадіону винесли 41 забитих, 250 тяжче поранених, в тому числі принаймі 50 дітей, не згадуючи легше поранених, які відмовились від медичної допомоги і скористались тільки з послуг Червоного Хреста на місці випадку.

Змагання між командами Ювентус з Туріну і Ліверпулу таки відбулися майже чотири години пізніше з вислідом 1 до 0 в користь італійської команди, але випадок, який трапився того дня на стадіоні в Бюрселлю був, без сумніву, трагічною подією в історії копаного м'яча і він потряс своїми наслідками цілий світ. Слушно заявили речники багатьох европейських держав, що випадок в Бюрсселю є наглядним доказом, що світ під морально-етичним оглядом котиться в провалля і відповідальні чинники повинні шукати розв'язки цього болючого питання. Прихильники спорту з Великобританії повинні бути засоромлені, що вони, члени культурної нації з великими і довгими політичними й культурними традиціями, були спричинниками смерти десятків невинних молодих людей і поранень майже 1,000 інших, — заявили деякі коментарі провідних европейських газет.

Між забитими є 25 італійців, 7 бельгійців, 1 француз і 8 осіб невідомої національности. З цього виглядає, що англійці приготовлялися до заколотів, бо серед них не було забитих, а тільки декілька поранених. В кожному разі криваві заворушення на стадіоні в Брюсселю були потрясаючим видовищем і знайшли засуд в культурному світі.

Очевидно, і раніше вже траплялися випадки неспокоїв, заворушень, а особливо бійок на стадіонах, але випадок в Бельгії увійде в історію спорту, як один з найбільш трагічних. Посадник Брюсселю Герв Брогон заявив кореспондентам після закінчення змагань, що британці повинні взяти на себе вину за заколоти, бо прихильники Ліверпулю вже від самого початку шукали собі зачіпки з італійцями. Він проголосив, що поліційні і ударові чинники переведуть докладне слідство цього випадку тому, що деякі глядачі обвинувачувають бельгійську поліцію, що вона діяла нефахово і без жадного пляну.

Протиукраїнські настрої були темою нарад Президії УАКРади

Джерзі Сиеі, Н. Дж. — Тут в п'ятницю 10-го травня відбулися чергові наради членів Президії Української Американської Координаційної Ради, якими провалив її голова д-р Іван Флис.

В осередку нарад стояла остання протиукраїнська кампанія в американській пресі та в інших засобах інформації, та яке до неї зайняти становище. У висліді вирішено активно підтримувати інші українські акції для оборони доброго імені українців та для оборони тих, які стоять під закидом коляборації з нацистською Німеччиною, щоб не роздрібнювати своїх сил і можливостей. Постановлено однак просити групу українських науковців, знавців проблем Другої світової війни, виготовити якнайскорше коротку інформаційну брошуру з фактами, які можуть допомогти пересічному українському громадянинові реагувати переконливими аргументами на всі можливі також у майбутньому закиди щодо ролі українців в Другій світовій війні.

Відповідне становище до цих справ Президії УАКРади появиться в найближчому часі у пресі, після того, як її виготовлений 10-го травня зміст буде узгіднений з цілою Президією.

В дальшому темою нарад була також актуальна справа підручника для середніх шкіл в стейті Ню Йорк про голокост, в якому в останній хвилині випущено цілий розділ про Великий голод в Україні. Президія УАКРади рішила активно та фінансово допомогти українцям, які є близькі тій справі для відповідної правної акції проти департаменту освіти в Олбані.

Нарада Президії заторкнула також організаційні справи недалекої вже конвенції для підготови якої покликано Організаційну комісію, як також доповнено існуючу вже Номінаційну комісію.

Узгіднений на ширших нарадах УАКРади в квітні ц.р. проєкт статуту вже виправлений та після розмноження буде розісланий до всіх Відділів та інших організацій-членів УАКРади.

Після спалення домівки УАКРади, яка містилася в Народному Домі в Ню Йорку винаймлено тепер інше приміщення при 138 Друга авеню та в ньому працює урядовець у вівтірки та четверги від 9-ої години ранку до 5-ої по полудні, в середи і п'ятниці від 12-ої години полудня до 8-ої вечора і в суботи від 9:30 ранку до 3-ої по полудні. Телефон домівки УАКРади є: (212) 505-1765.

Адреса: Ukrainian American Coordinating Council, 138 Second Ave., New York, N. Y. 10003.

Українці Пітсбургу помагають потребуючим братам

Філядельфія. (О.Т.). — Слухачі української радіопрограми в Пітсбургу, що її вже 35 років безперебійно ведуть відомі громадяни інж. Михайло та Ганна Комічаки, з нагоди Різдва і Христового Воскресення переслали до ЗУАДК-у дар в сумі 685 дол. на потребуючих українців.

Це друга більша пожертва цієї станиці на харитативні цілі. Весною минулого року слухачі програми зібрали на поводян у Бразилії 2,400 дол. Благородна ініціятива подружжя Комічаків та жертвенність тамошніх українців заслуговують на окреме вирізнення.

Дня 14-го липня ц.р. Українська радіопрограма Пітсбургу відзначатиме 35-річчя існування, пронизаного великою любов'ю і увагою до української спільноти та гарячим бажанням кожночасно спішити їй з вичерпною інформацією про українців у світі і з моральною, культурно - національною й матеріяльною допомогою.

Екзекутива ЗУАДК висловлює щиросердечний привіт керівникам програми інж. Михайлові та його дружині Ганні Комічакам і бажає їм багато успіхів у праці. Вони ведуть теж Відділ ЗУАДК-у в Пітсбурзі.

М.Аджа почав зізнавати

Рим. — Як уже інформовано, в понеділок, 27-го травня, тут почався суд над п'ятьма турками і трьома болгарами, яких обвинувачують в участи у змові з метою вбити Папу Івана Павла II. Безпосереднім виконавцем цієї змови був турок Мегмет Алі Аджа.

За цей злочин М. Аджа був засуджений до довічного ув'язнення і з того часу його відбуває. Але італійським слідчим вдалося знайти докази того, що Аджа був лише виконавцем міжнародної змови. Значну допомогу слідчим подав і сам Аджа, який, будучи в тюрмі, почав давати зізнання.

Слідчі вважали, що на процесі, який почався у понеділок, Аджа, який тепер виступає як свідок, допоможе викрити тих, хто стояв за його спиною. Але в понеділок, не давши прокураторові навіть задати йому перше питання, Аджа несподівано почав кричати, що він є Ісус Христос і прийшов сюди, щоб предсказати кінець світу, який буде знищений. Карабінери змушені були силою вивести його з залі. Судді побоювалися, що Аджу взагалі не можна буде використати як свідка.

Але у вівторок вранці Аджа знову появився в залі суду. На цей раз він поводився спокійно, але продовжував настоювати, що він — Ісус Христос і що дні цивілізації пораховані. Потім його свідчення стали більш змістовними. „Я дістав послання від Бога, — сказав Аджа. — Нині я чекаю відгуку від Ватикану на предсказання про кінець світу, про що я говорив вчора. Якщо Святий престіл буде зберігати мовчанку, я продовжуватиму співпрацювати зі слідством. Якщо Ватикан спростує мої перелбачення, я більше не скажу тут ні слова".

Представники захисту відкрито радіють, що в психічному стані Аджі почалися коливання. Це підтверджує одну з головних тез захисту, згідно з якою Аджа є психічно хворий, і вчинив замах на Папу з релігійних мотивів, тому ніякої міжнародної змови не було. З цих причин не можна брати до уваги свідчення, які недавно давав Аджа.

Член ЦК польської компартії попросив політичного притулку

Копенгаген, Данія. — Міністер справедливости Данії Ерік Нінн-Гансен заявив, що член Центрального комітету польської комуністичної партії Юзеф Зімніцкі попросив політичного притулку в Данії. Данський уряд задовільнив його прохання.

Ю. Зімніцкі прибув до Данії в лютому ц.р. разом з жінкою і двома членами родини. Як досвідчений робітник сталеварні він був введений в склад ЦК в 1981 році, коли до влади в Польщі прийшов військовий режим генерала Войцеха Ярузельского, який хотів показати польському народові, що ним правлять не лише військові, але й представники робітничої кляси.

У вівторок, 14-го травня, у Варшаві було оголошено, що Ю.Зімніцкі виключений з рядів польської комуністичної партії.

Комбатанти влаштовують зеленосвяточну імпрезу

Ґлен Спей, Н. Й. — Українсько-Американські Ветерани влаштовують кожнорічно, вже понад 20 років підряд, під час Зелених Свят імпрезу вшанування всіх поляглих у різних війнах вояків українців, щоб в такий спосіб спом'янути їх Службою Божою, Панахидою і словами тихої молитви.

Цього року зеленосвяточні поминки відбудуться в неділю, 2-го червня ц.р., на Оселі Українського Братського Союзу „Верховині" у Глен Спей, Н. Й. Панахида біля символічної могили-пам'ятника буде правитись о год. 11-ій рано з численною участю комбатантів, молоді і громадянства.

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ ОБ'ЄДНАННЯ „САМОПОМІЧ"

Ню Йорк. — Звичайні загальні збори Відділу Об'єднання Українців Америки „Самопоміч" відбудуться тут в суботу, 15-го червня, о год. 3:30 по полудні, у власній Домівці, при 98 Друга авеню із звичайним порядком нарад. Президію Об'єднання очолюють тепер суддя Богдан Ластовецький — голова і Михайло Юзенів — секретар.

ДИПЛОМОВИЙ РЕЧИТАЛЬ

Ню Йорк. — Український Музичний Інститут Америки, Відділ в Ню Йорку, влаштовує дипломовий речиталь Вілліяма Аєрбе, кляси Рафаїла Венке; при фортепіяні Марта Аєрбе. Після програми — прийняття в заряді Батьківського кружка. Речиталь відбудеться в Українському Інституті Америки, при 2 Схід 79-та вулиця, в неділю, 2-го червня, в год. 5:30 по полудні.

Фестиваль церкви св. Юра знову пройшов успішно

Загальний вид на 7-му вулицю під час фестивалю.

Ню Йорк (Роман С. Голіят). — В п'ятницю, 17-го травня ц.р., о год. 7-ій увечорі, о. ігумен Патрикій Пащак, ЧСВВ, парох церкви св. Юра в Ню Йорку, своїм змістовним й красномовним словом про значення фестивалю для пропаґування доброго українського імени серед тутешньої громади започаткував цей черговий триденний фестиваль церкви св. Юра.

Того вечора виступали: українські танцюристи з Асторії під керівництвом Олени Оприско, вокальний ансамбль „Промінь", під диригентурою Богданни Волянської, танцюристи академії св. Юра, під керівництвом Дарії Ґензи, Школа Кобзарського Мистецтва в Ню Йорку, адміністратором якої є Микола Чорний, баритон Ігор Даріян Кравців, при фортепіяні Таня Поташко. Програму заповідала Варка Бичинська, а керівником усіх мистецьких програм був Едвард Камінський.

В суботу по полудні, 18-го травня, діти Школи св. Юра бавили присутніх своїми танками, під керівництвом Д. Ґензи, молоді бандуристи Школи Кобзарського Мистецтва захоплювали учасників фестивалю своїм співом і грою на бандурах, а молоді „Верховинці", танцюристи Осередку СУМА в Ню Йорку під керівництвом Д. Ґензи, теж пописувались гарно. Вечером виступав танцювальний ансамбль „Сизокрилі", під керівництвом Роми Прийми-Богачевської, яких публіка нагороджувала ряс-

(Закінчення на стор. 8)

В СВІТІ

ЄПИСКОП ЛЮТЕРАНСЬКОЇ Церкви в Малярщині, Золтан Кальді, заявив під час інтерв'ю, що він, у переговорах з комуністичним урядом в Будапешті, добився дозволу викладати етику в державних школах. Єпископ Кальді перебуває тепер на відвидинах у З'єднаних Стейтах Америки і відбуває зустрічі з релігійними лідерами. В головній квартирі цієї Церкви на Парк авеню в Ню Йорку він коротко зустрічався з предстаниками засобів масової інформації і розповів їм про трудноші Церкви в комуністичних країнах і загрозу для молоді, яка конче хоче наслідувати молодь на Заході і з цього приводу уряди мають чималі клопоти. Було б добре, щоб цю обставину відповідно використовували також інші Церкви поза Залізною заслоною і за дозволом урядів допомагали виховувати здорову молодь, яка є надією кожного народу, — заявив єпископ З. Кальді.

ПРЕДСТАВНИКИ ПІВНІЧНОЇ І Південної Кореї погодилися на частинне відкриття кордону, щоб дати можливість родинам частіше зустрічатися між собою. Такої можливості деякі родини не мали від часу війни між обидвома частинами Кореї в 1950-53 роках. „Сьогодні ми живемо в добі співпраці народів і шуканні шляхів для полагодження конфліктів мирними засобами, а для цього треба ширше відкрити і власні двері", — заявив голова південнокорейської делегації на переговорах з братами з півночі Лі Янг-Дак. Північні корейці не супротивлялись такій пропозиції і це є познакою, кажуть політичні спостерігачі, що переговори між корейцями з півдня і півночі можуть закінчитися успішно.

ПРЕЗИДЕНТ БАНҐЛЯДЕШУ Мохаммед Госсейн Ершад припускає, що від морського циклону і бур могло загинути біля 10,000 осіб, 200,000 осіб опинилися без даху над головою, без питної води, харчів, одягу й інших потрібних для життя людини речей. Він звернувся формально до Організації Об'єднаних Націй й індивідуально до багатьох країн світу, щоб вони надіслали негайно свою допомогу для населення Банґлядешу, бо нужда, недоїдання, бруд тощо, може стати причиною різних хворіб, зокрема холери від затроєної води і розкладених, покищо не похованих трупів.

В АМЕРИЦІ

ВІСІМ УЧНІВ СЕРЕДНЬОЇ ШКОЛИ у Форт Ворт, Тексас, усі найкращі учні та спортовці, стоять тепер під обвинуваченням 33 провин терористичних акцій та насильств на терені школи. Вони бороняться тим, що їхні вчинки мали на меті задержати торгівлю наркотиками і кримінальні проступки на терені їхньої школи.

НОВИЙ ГОЛОВА НЮЙОРСЬКОЇ агенції для слідження за знущанням над дітьми подав до відома, що помимо всіх зусиль зменшити такі випадки, від січня 1985 року вісім дітей померло в наслідок занедбання або знущання над ними.

ГОЛОВА ШКІЛЬНОЇ СИСТЕМИ міста Ню Йорку Нейтен Кіньонес звернувся до управи міста за додатковими 60 мільйонами долярів на поправу шкільництва. Ті гроші мали б бути призначені на збільшення служби безпеки у школах, на спортові програми, доповнення бібліотек і інших матеріялів для шкіл.

У ВАШІНҐТОНІ АРЕШТОВАНО 200 демонстрантів з понад 1,000 людей, які називають себе „християнськими активістами" і які протестували біля Білого Дому, совєтської амбасади та інших будівель у Вашінгтоні з різних причин: проти нуклеарної війни, війни у Центральній Америці, урядового бюджету та присудів смерти.

ВЕРХОВНИЙ СУД ВИРІШИВ, що адвокати можуть оголошувати себе письменною дорогою, щоб звербувати собі клієнтів у специфічних випадках. Це є найбільш далекойдуча постанова від восьми років, коли адвокати почали старатися про дозвіл оголошувати свою службу публічно.

ФЕДЕРАЛЬНИЙ СУД вирішив, що львина частина фонду для ветеранів, які були наражені на наслідки трійливого газу у в'єтнамській війні, знаного під назвою „Ейджен орендж", має іти для зовсім нездібних до праці і для родин, в яких ветерани померли на можливе затруєння. Наразі призначено на ту ціль 150 мільйонів долярів.

АЛЬМАНАХ УНС НА 1986 РІК

Редакція „Свободи" вже почал ня Альманаха УНСоюзу на 19оо рік. Матеріяли можна надсилати до 16-го червня 1985 року.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (30-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association Inc. at 30 Montgomery Street Jersey City, N.J. 07302

Subscription 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00. UNA members $7.50 — 6 months, $15.00 — 1 year. Change of address - $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda"

Postmaster Send address changes to

"Svoboda" • P.O. Box 346 • Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00. Для членів УНСоюзу $7.50 на 6-місяців, $15.00 — на рік. За кожну зміну адреси — $1.00.

Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda"

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Зміна податкової системи

У внутрішній ситуації З'єднаних Стейтів існують від років три найважливіші і найболючіші проблеми: 1) ступнева редукція мультимільйонового державного дефіциту, 2) зрівноваження дефіцитового торговельного балянсу і 3) така реформа податкової системи, щоб державний податок, до якого приходять ще податки стейтові й муніципальні, перестав бути важким тягарем для громадян та водночас — щоби той податок був справедливий. Відомо, що президентові Роналдові Реґенові вдалося перемогти важку господарську кризу, яка проявлялася в інфляції, що з черги довела до високого безробіття, до застою у промислі, будівельному русі й торгівлі та у зрості доріжні. Всі ці лиха економічної кризи минулися і найбільші противники Реґена признають, що його принциповий спротив лікувати економіку й лікувати дефіцитовий бюджет новими податками був і є правильний. Над справою нового бюджету все ще ведуться затяжні переправи в Конґресі: найтруднішою проблемою було і є, як зменшити існуючий дефіцит на кругло 54 більйони дол. без накладення нових податків, без нарушення системи соціяльного забезпечення та водночас з підвищенням видатків на оборону, чого вперто домагається Уряд Реґена.

Не заторкаючи справи бюджету ані болючої проблеми американського імпорту й експорту, а тільки зосереджуючись виключно на проблемі податкової системи, президент Реґен виголосив у минулий вівторок, 28-го травня ц.р. 20-хвилинну промову, в якій по майстерному сполучив два елементи: бухгальтерійні цифри, які ніби з ідеалізмом не мають нічого спільного, і саме ідеалізм з яким апелював до народу, щоб дістати від нього підтримку для ревізії податкової системи. Коли Президент на самому вступі свого виступу ствердив, що проєкт зміни податкової системи схоплений на 10,000 машинописних сторінках, то тим самим ствердив, що визнатись в нюансах цієї реформи може тільки добрий фахівець. Президент намагався з'ясувати найважливіші напрямні наміченої зміни і на телевізійному показі появились й карти з порівняльними цифрами давнього і запланованого нового стану, але, очевидно, тільки добрий фахівець податкової системи міг це все збагнути. Найважливіше у промові Президента було підкреслення, що йдеться про зліквідування тих „дір" в теперішній податковій системі, крізь які можуть пролазити дуже багаті одиниці і дуже багаті корпорації, щоб не платити ніяких податків, та водночас примушують платити податки бідним і незаможним, зокрема родинам, де багато дітей. Нова податкова система має саме й вирівняти ту несправедливість. Реґен, як завжди, і в цій справі великий оптиміст. Він запевняв, що хоча в минулому були вже десятки спроб змінити погану податкову систему і все залишалося по-старому, то тепер можна і треба перевести радикальну зміну. Він заповів, що від тієї зміни постануть тисячі-тисячі нових варстатів праці. Апелював до приватної ініціятиви і конструктивізму громадян, щоби творили якнайбільше малих і дрібних торговельних підприємств. Клав великий наголос на вартості дрібної торгівлі в американському господарському житті. Висловлював признання обом американським партіям, які у цій справі згідливо співпрацюють. Прикладав таку велику вагу до зміни податкової системи, що від переведення її узалежнював „нову епоху в історії Америки"...

Добрим доповненням виступу Реґена була передавана також через телебачення двадцятихвилинна промова демократичного конґресмена з Чикаґо Дана Ростенковского. Він звернув увагу, що зміну податкової системи пропонували різні демократичні президенти, почавши від Гаррі Трумана з-перед 35-ох років. Різниця між їхніми замірами і теперішнім саме у тому, що тепер зміну податкової системи прагне перевести республіканський Президент, представник цієї партії, яку пов'язують з інтересами великого промислу, торгівлі і фінансів. Ростенковскі заявив, що демократи в Палаті Репрезентантів (де вони мають більшість) не будуть сліпо притакувати Президентові, але обіцяв льояльну і доброзичливу конструктивну співпрацю для добра народу.

Можна з великою вірогідністю передбачати, що той вівтірковий виступ Роналда Реґена знову скріпить його популярність і тим самим облегшить можливість перевести в Конґресі запропоновані ним закони.

М.С.

„БОРОТЬБА ЗА СВОБОДУ НЕ ЗАКІНЧЕНА"

Ці слова президента Реґена, сказані під час його промови в Бітбурзі, можна вважати моттом усіх його міркувань, висловлених як в Бітбурзі, так і в замку Гамбах до німецької молоді і врешті згодом в европейському парляменті в Страсбурзі. Підкреслюючи те, що „боротьба за свободу ще не закінчена", президент Реґен мав передусім на думці той факт, що сорок років після перемоги над нацизмом, велике число народів Европи і далі перебуває в кігтях тоталітаризму, живе в поневоленні і бореться за свободу. Як і можна було надіятися, ці міркування президента Реґена, висловлені з незвичайною експресивною силою й вірою у перемогу свободи і демократії, викликали гостру реакцію з совєтського боку.

Безпосередньою причиною нападів на Президента став Бітбург, чи радше військовий цвинтар, на якому поховані 2,000 німецьких вояків, в тому і 49 колишніх вояків зброї „СС". Справа відвідин цього цвинтаря набрала насамперед широкого контроверсійного розголосу серед жидів у світі, які вважають цей крок Президента зневаженням пам'яті жертв нацизму і жидівських жертв. До цієї протестаційної акції вдалося жидам змобілізувати і велику частину конґресменів та сенаторів, як і частину американської преси. Куди менший вплив ці жидівські заходи мали на широкі американські маси. До них великою мірою промовляла арґументація Реґена та його оточення. Вони бо вважали, що такий крок Реґена у сорокріччя відзначення кінця Другої світової війни стане символом замирення та дружби з німецьким народом, а в дальшому зміцнення европейської спільноти народів, у якій німці відіграють немаловажну ролю. Крім того чималу ролю відіграв той факт, що СССР докладає великих зусиль підірвання престижу ЗСА в НФР й невтралізації цієї країни.

Перебування Президента ЗСА в Німеччині та його прилюдні виступи там, зокрема промови в Бітбурзі і перед тисячами німецької молоді на замку Гамбах, мають глибоке історичне значення. Реґен поставив перед собою важливе завдання — мобілізувати світ свободи до дальшої боротьби за перемогу свободи та демократії у всьому світі, і зокрема в усій Европі. Реґен у своєму слові в Пітбурзі підкреслив: „Перед сорок роками ми вели велику війну, щоб звільнити світ від темряви зла, подбати про те, щоб чоловіки та жінки в цій країні та в інших країнах жили під проміннням свободи... Але боротьба за свободу не закінчена, і тепер частина світу перебуває в темряві тоталітаризму". Перемога над нацизмом за словами Реґена, навчила нас, що нашому вільному світові треба бути сильнішим від тоталітаризму та зла, не поступатися перед ним, бо саме це й приводить до воєнних катаклізмів. При тому він підкреслив, що нам треба мобілізувати всі вільнолюбні сили до ідейної боротьби зі світом тоталітаризму, не піддаватися ілюзіям, що уступками можна присмирити сили тоталітаризму.

Ще яскравіше підкреслив це Реґен у своєму слові перед европейським парляментом в Стратбурзі. Він ствердив, що саме ілюзії 70-их років привели тоді до переваги СССР і послаблення ЗСА і це дало Москві можливість зміцнити свою агресивну політику в світі, етапами якої була Анґоля, Камбоджа, Етіопія, останньо ж Афганістан. Нагадуючи страшні наслідки нацистського тоталітаризму, мільйони людських жертв, президент Реґен закликав до активної єдности західнього світу, до боротьби за те, щоб увесь світ врешті зажив у повній свободі. Одним із важливих заходів для осягнення цього Президент уважає протиставлення демократичних, свободолюбних ідей совєтському комунізмові. Він уважає, що демократичні ідеї переможуть у зударі з совєтським тоталітаризмом та що Америка має стояти не лише на сторожі безпеки Европи, а й утворення ширшої европейської спільноти, що охоплювала б цілість Европи. ЗСА прагнуть ліквідації штучного поділу Европи, бо всі европейські народи мають право самі вирішувати свої справи.

Ці самі думки та погляди, можливо у ще більше зосередженій формі президент Реґен висловив у своєму слові до німецької молоді на замку Гамбах, який в Німеччині став символом боротьби за свободу. Він виступив проти сучасного поділу Европи „мурами бетону, дротяно-електричними загородами, мінами, полосами смерти", які є „живим свідком тюремної дійсности нашого часу". За словами Реґена, совєтський тоталітаризм досягає свого за допомогою маніпуляцій такими словами, як революція, свобода, мир. Хоч історія не є по боці тих, хто це чинить. Вона з усією певністю є по боці тих, хто бореться за справжню революцію миру і свободи у всьому світі.

Немає жадного сумніву, що виступи президента Реґена в Европі, і зокрема в Західній Німеччині мають велике політичне значення. Не слід бо забувати, що вже від ряду років Москва докладає великих зусиль, щоб вбити клин незгоди між ЗСА й Західньою Европою. Свої ракети типу „СС-20", спрямовані проти Европи вона використовує для того, щоб застрашити европейські країни і зокрема Німеччину. Водночас у своїй посиленій протиамериканській пропаґанді СССР переконує світ ніби ЗСА підготовляють атомову війну проти „соціялістичного табору" й підкреслюють, що ця війна проходитиме саме на території Західньої Німеччини. Крім того совєтські заходи, пропаґандивні й дипломатичні, скеровані в тому напрямі, щоб зобразити перед европейцями райдужний світ можливостей мирної співпраці з СССР передусім на господарському відтинку в тому випадку, якщо ці країни, і в першу чергу Західня Німеччина, „визволяться" з-під американської опіки. Результат цієї багаторічної пропаґанди був такий, що чимало европейських політичних опортуністів щораз пильніше почали прислуховуватися до „співу совєтських Сирен" й формувати в Европі протиамериканські настрої.

Чи не найяскравіше мож-

(Закінчення на стор. 8)

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

ЩЕ ПРО КОНФЕРЕНЦІЮ В ТОРОНТО

З огляду на велике значення недалекого Тисячоліття Християнства для українців та інших східніх слов'ян, я бажаю подати до відома української преси наступну інформаційну заяву у відповідь на статтю Омеляна Пріцака, професора української історії при Гарвардському університеті.

Правдою є, що я був одним з вісьмох добре відомих науковців, католицького і православного віровизнань, які на запрошення Конґреґації церковної єдности прибули до Риму, щоб обговорити можливість влаштування конференції для відзначення Тисячоліття прийняття християнства Київською Руссю. Внаслідок того було створено початкову пропозицію програми, остаточна форма та склад якої залишалися відкритими для дискусії. Крім цього факту, всі інші твердження проф. Пріцака не мають жадної підстави. Ані під час зустрічі в Римі, ані пізніше, не зроблено остаточного рішення ані відносно складу різних організаційних комітетів, ані відносно програми, ані відносно можливих до запрошення осіб.

Я не вважаю відповідним робити будь-які завваги до характеристики високого ватиканського достойника, кардинала Віллєбрандса, яку подав у своїй статті проф. Пріцак.

Якщо йдеться про твердження проф. Пріцака, в яких він каже:

(1) „Йому (д-рові Маґочому) обіцяли дати до диспозиції великі фонди, що очевидно 'переконали' президента Торонтонського університету дати (на відбуття конференції) свою згоду", то в дійсності правдою є, що до цього часу не було й немає жадних фондів. Не маючи фондів, ніхто ніколи ані не звертався в цій справі до президента Торонтонського університету, ані не старався в цьому його переконувати.

(2) „Конференція під патронатом ненаукових інституцій з чисто аґітаційними цілями", — це твердження є дуже неясне. Бо якщоб запропонована конференція колись таки відбулася, хоча можливість її відбуття, а тим паче її формат, до цього часу не є ще усталені і, якщоб вона відбулася в Торонтонському університеті, то він без сумніву є науковою інституцією з науковими цілями. Щодо довгого списка потенціяльних доповідачів, з якими досі ще ніхто ані не наладнував зв'язків, ані їх не запрошував, то в ньому дійсно є імена науковців із Заходу і зі Сходу, включно з Совєтським Союзом, з якими, однак, як каже сам проф. Пріцак, науковці „повинні й мусять зустрічатися на наукових конференціях чи симпозіях".

(3) „Запляновані конференція... організована Катедрою Українознавчих Студій" — це ще одне фальшиве припущення. Ані під час дискусій у Римі, ані пізніше, не було мови про те, щоб запропонована конференція була „під патронатом" чи під „еґідою" Катедри Українознавчих Студій при Торонтонському університеті, або під проводом Конґреґації Християнської єдности „разом з Московською патріярхією", чи з будь-якою іншою інституцією. Це твердження також не відповідає правді.

Мені дуже прикро, що проф. Пріцак наперед не сконтактувався зі мною. Якщоб він був звернувся до мене, я дуже радо дав би був йому повищі інформації. Якщоб він і після цього ще хотів би був висловити свою думку відносно цієї справи, міг би був це зробити на базі конкретних інформацій. Я ніяк не можу зрозуміти, чому він взявся обговорювати таку важливу справу, як Тисячоліття Християнства Київської Русі, не перевіривши фактів. Можливо, що інші авторитети Гарвардського університету, як ось члени Комітету Українських Студій, чи Університетський Дорадчий (Візитаційний) Комітет Українського Наукового Інституту, могли б це краще пояснити. Замало говорити про „національну гідність" та „академічну свободу", якщо перш за все не робиться зусиль досліджувати правду.

Павло Р. Маґочий

Торонто, Онт.

Від редакції: У пресовому повідомленні пресового бюра Торонтонського університету сказано, що до часу появи статті проф. О. Пріцака, президент згаданого університету Джордж Е. Коннелл нічого не знав про пляновану конференцію.

Стефан Куропась

СЕЗОН ЮВІЛЕЇВ !

Коли німецький Вермахт у трьох тижнях розгромив Польщу і 45 років тому пакт Гітлера зі Сталіном дозволив червоній армії „освободити" Західню Україну від Польщі, Совєтський Союз хотів за те дістати признання. Місцеві ячейки комуністів українського роду, які в Америці мали велику силу, і мали навіть свій асекураційний союз, підіймили крик і напади на „буржуазних націоналістів". В Канаді вони були ще сильніші, бо мали організацію домів „Турфдім" і пресу.

Щоденні „Українські вісті" в Ню Йорку писали про звільнення Західньої України, яку звільнила червона армія, що вмаршувала до Польщі і мовляв допомогла західнім українцям визволитися з неволі шляхетської Польщі. В газеті було зазначено, що українці Америки і Канади повинні вже раз зрозуміти, що Україна є вільна, самостійна між рівними рівна в союзі з СССР так, як цього хотів колись Богдан Хмельницький, що 1654 року заключив союз з братнім православним російським народом у Переяславі.

Комуністична українська преса влаштовувала теж громадські віча, де бесідники переконували українців, що Україна вільна, а Польщі, поневолювача Західньої України — нема. Про те, що Совєтський Союз заключив угоду з Гітлером вони нічого не писали. Та це не мало ніякого впливу, бо українці Америки і Канади раділи з упадку Польщі і вірили, що настав час, щоб Україна стала самостійна.

Наші газети писали: ми хочемо злуки з українцями Великої України, але не такої як нам готовить Совєтський Союз. Досить окупації московського солдата, який є нам ворогом, доказом чого є власне Переяслав, який знівечив пляни Хмельницького жити в союзі, а не в тюрмі „старшого брата".

Та американські комуністичні провідники під проводом Дмитришина натискали і не можна було мовчати, треба їм було дати відсіч. Організація Державного Відродження України (ОДВУ) і Українське Національне Об'єднання Канади рішили взяти на себе це завдання, бо люди хотіли знати, що робити і як ставитися до запрошень комуністів на зустріч і переговори. У Чикаґо таке запрошення письменно відкинула Округжна Управа ОДВУ, якої я був головою і Союз Гетьманців Державників під проводом д-ра Омеляна Тарнавського. Але комуністи в Чикаґо, які були дуже сильні, сильніші від ОДВУ, таки дініяли свого. Скликали народне віче до свого Дому, власником якого є тепер СУМА і запросили громаду до участи.

Летючки повідомляли, що приїхали гості з України а вони знають дійсність і правду і було би нечемно не прийняти і не послухати бесідників. „Україна стала тепер соборною, — Польщі нема, — то чого вам тепер більше треба, — пишались. Не шкодить прийти". Та й почали українці застановлятися, що робити прийти чи ні? Гетьманці дали вільну руку членам, а ОДВУ вирішило йти на віче до залі, яку могли легко заповнити. На телефонічний запит лідера комуністів Дмитришина (до речі він ветеран еспанської кампанії проти генерала Франка) я заповів, що заля замала для всіх, але участь ОДВУ візьме і прибуде 34 члени цієї організації.

Коли я з одвістами прибув на залю там уже було коло 200 людей. Члени ОДВУ, як було заплановано, не сиділи разом а розсілися по вільних місцях. Нам зробили овацію.

На віче прибули з України Семен Стефаник зі Львова, а решта з Києва. Не всіх я запам'ятав, але знаю, що приїхав головний редактор „Пролетарської правди" з Києва, поет Малишко, артист Паторжинський, якась жінка у гарному футрі, артистка театрів, — разом шість людей.

Гостей нам представив предсідник віча і вони почали промовляти. Всі говорили коротко і до теми Воз'єднання Західньої України в одну Соборну Україну. Семен Стефаник, син славного письменника, говорив найдовше. Він сказав, що живе у Львові і є викладачем в Університеті ім. Івана Франка. Викладає право, має свободу і не мусить боятись поліції і сидіти в арештах. Україна вільна, має свій уряд. Польщі немає, —

(Закінчення на стор. 8)

Дописи з життя громад, установ, організацій, інституцій чи осіб, включно з посмертними згадками-некрологами, мають бути не довші за три сторінки машинопису, писані через два інтервали на друкарській машинці і лише на одному боці листка паперу. Якщо допис писаний рукою, слід також дотримуватися великих відступів поміж рядками і писати розбірливо (дехто розуміє цю вимогу як писання великими літерами, насправді літери мають бути малі, але великі проміжки поміж рядками, щоб було де поправити речення, якщо зайде потреба). Дописи слід надсилати до редакції до десяти днів після описаної події. Редакція застерігає за собою право скорочувати дописи і правити мову. Просимо дописувачів подавати повні імена і прізвища у своїх матеріялах, не скорочуючи їх. У випадку англійських назв чи прізвищ слід подати їх і по-англійському і по-українському. — Редакція.

Володимир Барагура

ЯК Я ЇХАВ ДО АМЕРИКИ

II

Дядько нервово водить пальцями по мапі, шукаючи якоїсь місцевости.

За хвилину секретарка звернулася до мене по-німецьки.

Чи не могли б ви допомогти цьому чоловікові знайти місцевість його народження заки консул повернеться. Чоловік заплутався в цій дріб'язковій мапі. Скажіть йому теж про деякі подробиці з щоденно-побутового життя в Польщі.

Я здогадався, що дядько подав себе за польського громадянина, але має труднощі відповісти на евентуальні питання з повсякденного життя в довоєнній Польщі. Я дав йому деякі інформації. За хвилину відкрилися двері бюра „консула" і в них появилася кремезна чоловіча постать. Думаючи, що це „консул", я підвівся з крісла. Мужчина підійшов до мене й представився, подаючи якесь балтицьке прізвище. З розмови я зміркував, що він працює перекладачем „консула", бо володів англійською й німецькою мовами. Я намагався вести розмову, так щоб якнайбільше довідатися про спосіб переслухування „консулем". Чоловік усміхнувся і заспокоїв мене, що „консул" добрий хлоп. Співрозмовець розповів мені, що він лотиш, колишній старшина лотиського легіону, подібного до нашої Дивізії. Був уже на кораблі до ЗСА, але коло берегів Англії пароплав наздігнав моторовий човен і старшина прибережної охорони гучномовцем викликав його на чардак, забрав у човен, привіз до берега й після переслухання віліслав назад до табору в Швайнфурті.

Якийсь земляк прилужився мені доносом про мою приналежність до леґіону. Мені відібрали дозвіл на виїзд до ЗСА, але мені вдалося влаштуватись перекладачем при „консулі". Будьте доброї думки, все буде гаразд.

Мені стало легше на серці, що й інші народи мають доносщиків...

Незабаром ввійшов „консул" і за хвилину лотиш викликав мене на допит.

„Консул" був ввічливий, поставив мені кілька стереотипних питань, на які я дав оклепані відповіді з моєї біографії й подав причини моєї втечі з батьківщини. Це були: окупація моєї вітчизни большевиками, матеріялістичний світогляд, комуністично-большевицька ідеологія, тоталітарний устрій, релігійні й національні переслідування, фізичні й моральні знущання, потоптання прав людини, арешти, заслання, тортури, засуди, розстріли.

— А чи брали ви участь у війні? — закінчив свій допит „консул".

— Ні! — відповів я коротко.

„Консул" більше не допитувався, але поглянув значуще на перекладача. Сказав „дякую" й ми розсталися. За кілька днів гучномовець викликував людей, призначених на виїзд до Бремену. Між ними був і я з родиною.

*
* *

У Бремені відділено „овець від баранів" — жінок і дітей приміщено в окремих вигідніших бараках, чоловіків у скромніших. Відвідувати родини можна було в означені години від 10-ої ранку до 9-ої увечері. Харчувалися ми в спільній їдальні під німецькою управою. Харчі були апетитно приготовані й подавані, але порції скупенькі. Хто міг, докуплював собі.

Кожного дня в канцелярійному бльоці висіли на таблицях довгі списки людей, призначених на відчалення до Америки. Пожильці табору нетерпеливо дожидали хвилини, коли й їх прізвище появиться на списках, хоч майбутнє в новій країні було невідоме. Маривом над нами висів останній, найтрудніший і найбільш скрупульозний пересів через найгустіше сито, в порівнянні з яким усі раніші „скрінінги" були решетом...

В проміжку ми розважалися, як могли — відвідували себе взаємно, гуторили на тему пережитого й невідомого майбутнього, читали книжки, газети й журнали, грали в шахи, проходжувалися узбережжям портового міста. Була гарна, тепла осінь, „бабине літо". Чепурні рибальські домики потопали в різнокольоровому листі дерев і кущів. Від моря нісся млосний запах солоної води й рибальського улову. Вітер хитав рибальськими мережами, розвішеними для просохнення на тичках. Морські чайки жалібно скиглили.

Врешті гучномовці повідомили, щоб я з дружиною зголосилися на „скрінінг". Ми домовилися що і як будемо відповідати, щоб у наших зізнаннях не було речевих розходжень, бо після стількох „пересівів" людині в голові поплуталися факти, дати, деталі. Переслухання відбувалося в велетенській залі, заставленій бюрками, за якими сиділи урядовці. Дружину викликали першу, мене за кілька хвилин, але до іншого столика. Мій допитувач виглядав людиною несимпатичною. Мав темний колір обличчя, яке було покрите шраминами й ямками після віспи, волосся зачесане „на їжака", очі риб'ячо зимні.

— Якої ви національности? — спитав різко.

— Української — відповів я коротко.

— Такої національности немає — ствердив авторитетно мій співрозмовець.

— Така національність є, бо я до неї належу.

— Мені вона невідома — була відповідь.

— Людина завжди може навчитись чогось нового — відповів я спокійно.

— При війську ви служили, участь у війні брали? — мов з кулемета вистрілив допитувач.

— Ні — кажу — ніколи.

— Як то? — здивувався урядовець. — Молодий, здоровий мужчина, і не служив при війську, при жадній армії? А за Польщі?

Бачу, що він змагає довідатися, чи я не був членом Дивізії.

— Поляки — кажу — не брали українців із середньою й вищою освітою до війська, бо мусіли б посилати їх до підстаршинської школи, а вони не хотіли мати офіцерів української національности. Я ставав тричі до призову. Двічі признано мені категорію „Ц", тобто нездібного до військової служби, третій раз категорію „Б", тобто загальне ополчення зі зброєю. Але Польща провалилася так блискавково, що мене не мали часу покликати до армії.

(Продовження буде)

ТРИБУНА У. Н. СОЮЗУ

Ч. 5. ТРАВЕНЬ 1985

Члени „Клюбу Відданих Союзовців"

НАЙКРАЩІ ОРГАНІЗАТОРИ УНСОЮЗУ, ЯКІ В ПЕРШОМУ КВАРТАЛІ 1985 Р. ПРИЄДНАЛИ 5 І БІЛЬШЕ ЧЛЕНІВ

В останній „Союзовій Трибуні" за квітень ц.р., була обширна згадка про 141 (111-ох фотознімки були поміщені) найкращих секретарів—організаторів Америки й Канади, які в минулому ювілейному році збагатили Союз на 1,185 нових членів, тобто більше ніж дві третини із усіх 2,190 членів, приєднаних у 1984 році.

Сьогодні з приємністю представляємо нашій союзовій громаді 28-ох „перших ластівок", відділових урядовців — секретарів, які в перших чотирьох місяцях передконвенційного року вже придбали від п'яти до дев'яти нових членів, ставши членами „Клюбу Відданих Союзовців", а ті, що приєднали понад десять членів, ввійшли до „Клюбу Будівничих Союзу".

Перід між „першими ластівками" веде відомий союзовий чемпіон, головний радний Василь Пастушок, який приєднав 24 нових членів. Але він не один між головними радними, до нього приєдналися й інші радні, а саме: Володимир Гавриляк, приєднавши 17 членів, Андрій Джула з 8-ма членами і Роман Татарський, який приєднах 6 членів. До них долучився головний контролер Анатолій Дорошенко, приєднавши 5 нових членів.

З приємністю відмічуємо успіхи пані Марії Душник, довголітньої заступниці головного предсідника, а тепер почесного члена Головного Уряду УНСоюзу. М. Душник по традиції кожного року приєднує 10-15 нових членів, але Головна Канцелярія їх одержує „п'ять перед дванадцятою", себто в останніх днях грудня. Цього року вона не чекала до грудня, а вже в квітні придбала 9 нових членів. Цей успіх не має нічого спільного із 31-ою Конвенцією, тому що як почесний член Головного Уряду пані М. Душник не може бути кандидатом на будь-який виборний пост.

За нових членів дякуємо М. Душник, як також дякуємо всім іншим союзовцям, поданим у списку, а зокрема висловлюємо подяку голові 486-го Відділу д-рові В. Оренчукові за 9 нових членів:

231 В. Пастушок — 24

316 В. Гавриляк — 17

259 Юлія Ґуґлик — 12

343 Олекс. Дольницька — 11

13 П. Шевчук — 10

271 І. Чопко — 9

293 Марія Душник — 9

5 М. Хоманчук — 8

25 Квітка Стецюк — 8

161 А. Джула — 8

55 А. Ціздин — 7

169 В. Стефурин — 7

368 А. Маринюк — 7

76 Юлія Демчук — 6

94 Р. Татарський — 6

67 І. Петрунцьо — 5

103 А. Дорошенко — 5

206 Л. Гардінк — 5

214 А. Твардовський — 5

217 С. Приймак — 5

375 П. Тарнавський — 5

379 В. Сємків — 5

441 Д. Заневич — 5

458 Д. Пищ — 5

ЗНИМОК НЕ ПРИСЛАЛИ

486 В. Оренчук — 9 чл.; 241 Джанет Барделп — 7 чл.; 281 Ю. Гавришків — 7 чл.; 147 Катерина Гуцайлюк — 6 чл.

Три Округи УНС Пенсильванії відбули організаційний курс

Лігайтон, Па. (с.г.) — Заходами Управ трьох Округ УНСоюзу, Пенсилванійського стейту, а саме: Філядельфії, яку очолює Петро Тарнавський, Лігай Веллі-Алентавн, яку очолює головна радна Анна Гарас, і Твердого Вугілля — Шамокін, яку очолює Тимко Бутрей, в суботу, 27-го квітня ц.р., відбувся тут в залях Оселі „Ольжичівка" успішний секретарсько-організаційний курс, в якому взяли участь 30 урядовців відділів згаданих Округ.

Тому що курс відбувався на території Округи Твердого Вугілля, то голова Округи Тимко Бутрей привітав всіх присутніх учасників курси, а відтак представив викладачів на курсі —головного секретаря УНС Володимира Сохана і головного організатора Степана Гавриша. Щоб учасники курсу були обізнані із собою, їх всіх представив Степан Гавриш, після чого, згідно з програмою, виголосив першу лекцію на тему: „Значення і потреба вишколу для союзових секретарів і організаторів"; другу лекцію на тему „Основи життьового забезпечення" дав керівник Рекордового Відділу головний секретар Володимир Сохан; третю лекцію — „Наш товар — роди союзового забезпечення", дав С. Гавриш; четверту — „Оформлення аплікацій та забезпеченева служба членам",— Володимир Сохан; п'яту лекцію — „Вправи в доборі родів забезпечення" С. Гавриш; шосту — про „Нові кляси забезпечення" — В. Сохан, а сьому і останню лекцію на тему „Як забезпечувати членів — психологія забезпеченевої акції" — С. Гавриш.

Спільна фотографія учасників Секретарського Курсу на „Ольжичівці".
(Світлив Богдан Одежинський)

Учасники Секретарського Курсу на „Ольжичівці" слухають лекції.

В часі перерви курсанти мали спільний обід, який приготувала господиня Оселі п-і Оля Старейко. Слід згадати, що адміністрація Оселі ОДВУ, головним менажером якої є Микола Ящук, вжила всі заходи, щоб курсанти мали відповідне сидяче місце на залі, і для них була весь час відкрита кафетерія.

Закінчуючи курс, Степан Гавриш у заключному слові висловив всім учасникам щиру подяку за прибуття на „Ольжичівку", апелював, щоб і в передконвенційному році взялися до систематичної організаційної праці. Він висловив подяку головам Округ за поміч в організуванні курсу та подякував за 10 аплікацій нових членів, які курсанти привезли зі собою. Він висловив подяку Миколі Ящукові для адміністрації „Ольжачівки", а в кінці запросив до закриття курсу голову Тимка Бутрея. Короткою подякою всім учасникам курсу й викладачам та відспіванням „Христос Воскрес" закінчено цей успішний секретарський курс.

Прогулька філядельфійських сеньйорів

Товариство Українських Сеньйорів у Філядельфії розпочало свій прогульковий сезон подорожжю під проводом своїх енерґійних провідників — проф. В. Винницького та Орисі Ільницької, — до Джерзі Си्ті, щоб оглянути централю й будинок Українського Народного Союзу, та до Ню Йорку, щоб оглянути Український Музей.

Спільна фотографія прогульковців-сеньйорів

День 24-го квітня випав холодний, похмурий, а захмарене небе грозило дощем. Усі 46 учасників в дощовиках мовчки розміщувалися по сидженнях. Було раненько. О 8-ій годині автобус вирушив в дорогу, щоб в год. 10:30 зупинитися перед „українською твердиною" — будинком УНС в Джерзі Ситі. Модерний багатоповерховий будинок стоїть в дільниці, з якої дуже догідне сполучення з Ню Йорком і яка швидко розвивається. Тож не диво, що його займають бюра продажі вартісних паперів.

Канцелярії УНСоюзу містяться на третьому поверсі, і прогульковці піднімаються туди ліфтами із вестибюля, де нас зустрічають представники УНС. На третьому поверсі нас попрохали до більшої залі для принагідних зустрічів, яка служить також за кафетерію для службовців, й прийняли нас свіжою гарячою кавою, щоб освіжити нас з дороги. Займалися нами милі господарі, головний секретар Володимир Сохан, головний касир Уляна Дячук і головний організатор Степан Гавриш, які поділили гостей на дві групи і запросили оглянути приміщення канцелярії УНСоюзу, велику конференційну залю, кабінети головних екзекутивних урядовців: предсідника, касира, секретаря і організатора, як також великі загальні канцелярії фінансового та рекордового відділів з вогнетривким сховком. Потім гості зійшли на „меззанін" до редакції „Свободи" та „Українського Тижневика", а звідти, докладно оглянувши все та привітавшись зі знайомими, прогульковці сходять на перший поверх, до друкарні. Оглянувши процес приготування газети до друку, цебто складу, коректи, ломання та роблення плівки, ми пішли до друкарні в хвилині, коли починає друкуватися четвергове число „Свободи" з вісткою про іменування митрополита М. Любачівського кардиналом. Кожний жадібно хапав ще вогке число газети, якої не сподівався побачити скоро в себе вдома.

По оглядинах видавництва (а дехто піднявся ще й на дах будинку, щоб поглянути на околицю та на вікно, з которого шукала тем для своїх фельєтонів письменниця І. Савицька) наші милі провідники повели нас знову до кафетерії, де на прогульковців вже чекав полуденок, приготований працівниками Союзу.

Під час полуденку на залю прибув головний предсідник д-р Іван Флис, якого представив гостям Володимир Сохан, який, до речі, сповняв обов'язок майстра церемонії. Привітавши гостей від Екзекутивного Комітету, д-р Іван Флис коротко говорив про завдання й цілі УНСоюзу та про те, що вже в короткому часі на Союзівці починається будова приміщень для пенсіонерів, членів Союзу. Відтак пічнеться будова домів для родин, членів Союзу, на закупленому ґрунті від НТШ. Зчерги до слова була запрошена Уляна Дячук, головний касир, яка коротко говорила про союзову будівлю. За її словами приміщення в будівлі всі є винаймлені різними фірмами — установами. Дім ще не є цілковито сплачений, тому УНС радо приймає позички від своїх членів і платить за ті позички відсотки дещо вищі ніж комерційні банки. Головний секретар Володимир Сохан говорив про праця Рекордового відділу і при тому згадав, що все вже приготоване для впровадження компюторської системи у всіх департаментах. Запрошений до слова Степан Гавриш сказав, що йому як філядельфійцеві приємно вітати своїх знайомих і при тому він представив деяких гостей, а зокрема п-і Михайлину Гевку, його колишню учительку з народної школи. Говорячи про загальні справи Союзу, він заохочував присутніх, щоб подбали про те, щоб їхні діти й внуки були членами Союзу. Він попрохав секретаря 239-го Відділу проф. Володимира Винницького, щоб був у контакті зі всіма сеньйорами для приєднання нових членів. На закінчення проф. Б. Винницький подякував господарям цієї зустрічі за увагу, за сердечне прийняття і гостину. Спільним знімком, що його зробив головний редактор „Свободи" Зенон Снилик, та роздачею інформативної літератури й нових чисел щоденника закінчилися ці сердечні й приємні відвідини нашого Батька Союзу.

По півгодини їзди — ми вже в Ню Йорку під Українським Музеєм, де на нас вже чекали пані: Марія Шуст, директор Музею та Христина Певна, куратор виставки світлин. Подавши загальні інформації про Музей та його діяльність, М. Шуст попросила нас поділитись на дві групи для оглядин Музею. Одній групі п-і Х. Певна пояснила біжучу виставку світлин, яка представляє собою історію української іміграції до ЗСА в образках, а друга група, під проводом п-і М. Шуст оглядала сталу виставу народних строїв з фондів Музею та виставку писанок на п'ятому поверсі.

Змінившись і оглянувши весь Музей, усі прогульковці зібралися знову на четвертому поверсі, де побачили дуже цікаві прозірки, вписалися в книгу відвідувачів. Голова клюбу сеньйорів при тій нагоді склав даток на Музей в сумі 100 дол. Дякуємо за показ Музею й прозірок.

Управа Окружного Комітету відділів УНС в Дітройті, вибрана 24 лютого 1985

Сидять у першому ряді (зліва): Василь Папіж — пресовий референт; Ольга Марущак — голова Контрольної комісії, Роман Татарський — голова; Стела Федик — член Контрольної комісії; мгр Рома Дигдало — член Управи; у другому ряді: Петро Залуга — організ. референт; Зенон Василькевич — член Управи; Роман Лазарчук — секретар; Ярослав Базюк — фінансовий референт. Відсутні члени Управи: Йосиф Постоловський, Дмитро Кошильовський, Микола Кончак і мгр Володимир Літинський.

(Світлив Ярослав Базюк)

Мґр В. Ліщинський знову очолив Клівлендську Округу

Річні загальні збори Окружного Комітету відділів УНСоюзу у Клівленді, Огайо, відбулися в неділю, 17-го березня ц.р., у пополудневих годинах у приміщеннях залі церкви св. Йосафати, в Парма, Огайо.

Збори вибрали Управу цієї Округи на черговий рік у складі: Василь Ліщинецький — голова, Ярослав Кришталович — заступник голови, Мирослав Почтар — секретар, Володимир Якима — касир. Вільні члени — Віра Напора, Петро Бабич; до Контрольної комісії увійшли: Микола Бабечко, Володимир Стригун і Богдан Ковч.

Збори вибрали президію у складі: Василь Ліщинецький — предсідник і Мирослав Почтар — секретар. До президії зборів голова запросив також головного радного Тараса Шмагалу і почесного члена Головного Уряду та колишню заступницю головного предсідника УНСоюзу Ґеновефу Жеребняк. Володимир Стригун відчитав зі „Свободи" звідомлення про останні збори Округи, відбуті на весні 1983 року.

Уступаючий голова Округи Василь Ліщинецький, звітуючи зі своєї праці, подав, що, на його думку, Округа має координувати працю чи полагоджувати проблеми поміж відділами. Він постійно допомагав членам, якщо вони зверталися до нього у різних справах, та старався полагодити спір поміж двома відділами. Крім цього, він репрезентував Округу в Клівленді на різних імпрезах, де він був все дуже активний. Хоча організаційні здобутки не були великими, але на це склалися різні обставини. Ярослав Фішер, секретар 346-го Відділу, був першуном в організаційні праці у 1984 році, приєднавши 10 нових членів. На другому місці був секретар 240-го Відділу Володимир Семків, якому треба завдячувати шість нових членів. По п'ять членів мали минулого року 180-ий і 291-ий Відділи, яких приєднали Ґеновефа Жеребняк і Віра Напора. Дев'ять відділів мали від одного до чотирьох нових членів, а сім відділів не придбали ані одного члена. Хоча ці організаційні осяги не були задовільні, треба все ж таки мати на увазі, що Округа діяла у громадській єдності, що у великій мірі є його заслугою. Англомовна преса взяла нас під обстріл закидів про нацизм і т.п. Щоб протидіяти цьому, мусимо працювати об'єднано, бо в противному разі, наші внутрішні непорозуміння будуть впливати на нащі зовнішні дії. Його відношення до Централі було коректне і він завжди обстоював думку, що треба розбудовувати і підтримувати УНСоюз. Не можна у наших обставинах дозволяти собі, щоб фінансова установа заникала. Відчувається потреба іновацій і конструктивних думок. Він брав участь також у нарадах відділів.

Мґр. В. Ліщинський

По фінансовому звідомленні Контрольна комісія потвердила цей звіт. Ніхто не зголосився до дискусії над звітами і тоді Контрольна комісія дала внесок на уділення абсолюторії. Опісля В. Ліщинецький попросив до слова головного касира УНСоюзу Уляну Дячук. Вона пригадала присутнім, що Клівлендська Округа не відбула жадних нарад під час ювілейного 1984 року, ані не відзначила в якийсь спосіб цього ювілею і не проявила в цьому напрямку жадної діяльности. Поміж всіми округами УНСоюзу Клівлендська Округа виконала організаційну квоту найслабше, бо тільки на 24 відсотки. Тому спеціяльне признання У. Дячук передала вже згаданим вище секретарям, які сумлінно виконали свою організаційну квоту. На жаль, сім відділів не придбали ані одного нового члена. Ціла Округа втратила 247 членів, і не дивно, що ціла організація тратить членів.

Уляна Дячук повідомила про можливість оподаткування зиску від вивінувальних грамот колись у майбутньому та просила також заохочувати набувати інші роди забезпечення, а в першу чергу термінове, яке має тепер значно менші вкладки, як колись.

Опісля вона дала перегляд фінансового стану організації та ствердила, що рік 1984 був одним із кращих за останніх п'ять літ.

Головний радний Тарас Шмагала зробив підсумки осягів УНСоюзу за 1984 рік англійською мовою, закінчивши закликом до присутніх, щоб вписували в ряди УНСоюзу своїх дітей і внуків, бо набуті грамоти дають можливість стати співвласником дуже сильної фінансової організації, яким є УНСоюз.

У дискусії після доповідей порушено різні союзові справи.

По доповідях і дискусіях головний касир Уляна Дячук, в асисті головного радного Тараса Шмагали і голови Округи, Василя Ліщинецького, вручили почесні плякети довголітнім секретарям таких відділів: М. Бобечко — 102-ий, Мері Капраль — 112-ий, П. Бабич — 115-ий, Ґеновефа Жеребняк — 180-ий, Я. Кришталович — 222-ий, Б. Ковч — 328-ий, Стефанія Боґанек — 334-ий і В. Владика — 364-ий.

Після зборів висвітлено фільм про вклад українців у розбудову Америки, „За стерном долі", виготовлений на замовлення УНСоюзу.

217-ий Відділ УНС у Рочестері відбув Загальні Збори

Річні загальні збори Товариства св. Йосафата, 217-го Відділу УНС відбулись у церковній залі св. Йосафата у неділю, 20-го січня ц.р.

Збори відкрив і ними проводив предсідник Відділу Стефан Васьків. Привітавши присутніх, він попрохав членів встати і хвилиною мовчанки вшанувати тих наших членів, котрі відійшли у вічність. Потім він подав порядок нарад, котрий прийнято без змін.

Секретар Дмитро Пристай відчитав протокол з попередніх зборів, котрий прийнято без змін.

Після обговорення союзових братських, членських і організаційних справ почалися звіти. Першим звітував фінансовий секретар Стефан Приймак, котрий докладно в цифрах подав приходи і розходи, суму, котру вислав до Головної Канцелярії УНС, розповів стан братської каси, відвідування хворих та про фінансову допомогу для них. Члени управи допомагають у разі родинного смутку в

(Закінчення зі стор. 6)

А. Гарас очолила 15-ий раз Лігайвеллійську Округу УНСоюзу

Бетлегем, Па. — У неділю, 10-го березня ц.р., тут в залі місцевої УКЦеркви відбулися Річні збори Окружного комітету відділів УНС Лігайвеллійської Округи.

Збори відкрила голова Округи головна радна Анна Гарас і на пропозицію зібраних проводила ними, а секретарями обрано Анну Строт і Стефана Муху. Відкриваючи наради, А. Гарас привітала головного предсідника УНС д-ра Івана Флиса, всіх присутніх союзовців, а між ними почесного голову Округи Михайла Колодруба, який провів молитву. Присутні вшанували хвилинною мовчанкою покійного о. Івана Зазворського, довголітнього секретаря 147-го Відділу в Алентавні, який був основоположником Лігайвеллійської Округи і її першим головою.

Згідно з денним порядком, протокол з останніх Річних зборів відчитав секретар Стефан Муха. Протокол прийнято без поправок і приступлено до звітів зленів управи. Про працю Округи вичерпний звіт склала А. Гарас, а доповнення зробили заступник голови Стефан Колодруб та секретарі А. Строт і С. Муха. Говорячи про працю Округи, А. Гарас нагадала, що вся союзова громада в минулому році відзначила славний ювілей Батька Союзу і в зв'язку з цим, тій ділянці віддано багато часу. Як голова Округи, вона брала участь у ювілейних святкуваннях в Шамокіні, колисці народження Союзу, що відбулося в лютому. Відтак заходом управи Округи зорганізовано автобус, щоб взяти участь в концерті, присвяченому ювілеєї, що відбувся 1-го квітня в Ню Йорку, в Карнегі Голл.

Як голова Округи, брала участь в Союзовому Дні Філядельфійської Округи в серпні, а відтак взяла участь в бенкеті сусідньої Вілкес-Берської Округи. Потім вона поінформувала, що заходом Окружної управи 3-го листопада відбувся надзвичайно вдалий бенкет, присвячений союзовому ювілеєві. Головою бенкетового комітету була Анна Саґан, головним промовцем — колишній головний предсідник, а тепер почесний член Головного Уряду УНСоюзу Йосиф Лисогір. Обов'язок майстра церемонії сповняла вона сама. Під час бенкету нагороджено довголітніх секретарів почесними грамотами. Щодо організаційних справ Округи, то, за її словами, квоту виконано на 73 відсотки. Вона висловила щиру подяку за придбаних нових членів, як також за активну співпрацю у звітовому часі.

Анна Гарас

Заступник голови Стефан Колодруб у своєму звіті поінформував, що весь час був у контакті з головою Округи й допомагав у праці, а головно зайнявся замовленням автобусів на поїздку до Ню Йорку і Філядельфії, щоб союзовці Округи Лігай Веллі взяли участь в ювілейних концертах. Звіт ще доповнили секретарі С. Муха і А. Строт, які сказали, що співпрацювали з головою Округи. Тому що касир Округи Дмитро Мушастий зрезиґнував із цього посту, то від Контрольної комісії Іван Ганич сказав, що касова книга була провірена, знайдено всі доводи — прилоги і на підставі того стверджено, що урядовці працювали добре.

По звітах були запитання, дискусія, а відтак на пропозицію зібраних одноголосно обрано управу на біжучий рік у такому складі: Михайло Колодруб і Анна Пипюк — почесні голови; головна радна Анна Гарас — голова; Стефан Колодруб, Анна Саґан і Микола Дубик — заступники голови; Стефан Муха і Анна Строт — секретарі україномовний і англомовна, і Володимир Заґводський — касир. Членами ширшої управи обрано: Іван Драбик, Мартин Шеска, Катерина Гуцайлюк, мґр Євгенія Цап, Катерина Сарджент і Анна Мандзюк; Контрольну комісію очолив Стефан Івасечко, а членами обрано Івана Ганича і Івана Саґана.

По виборі управи до слова був запрошений головний предсідник УНС д-р Іван Флис, який побажав новообраній управі добрих успіхів у праці, привітав усіх присутніх від Екзекутивного Комітету, склав подяку секретарам за придбання в звітовому часі 51 члена та за виконання квоти на 73 відсотки. Відтак він обширно поінформував присутніх союзовців про загальні союзові справи, заторкнувши працю фінансового, рекордового і організаційного відділів. Згадав про видавництво, фінансову стабільну господарку, про рух членів. Також поінформував про призначення 1,000,000 долярів на виплату ювілейної дивіденди своїм членам і призначення 1,000,000 долярів на побудову відповідних домів на Союзівці для своїх членів — пенсіонерів. Він закликав усіх присутніх відділових урядовців до організовання членів, маючи на увазі, що біжучий рік є роком передконвенційним. Всі ті, які плянують бути делеґатами на 31 Конвенцію, повинні вже відтепер організувати членів.

Після доповіді д-ра І. Флиса відбулася дискусія, у якій дискутанти заторкнули важливі справи, що відносилися до УНСоюзу.

Перед закриттям нарад голова Округи Анна Гарас в імені обраної управи подякувала присутнім за довір'я, апелювала до всіх допомогти виконати річну квоту Округи, яка виносить 70 членів, а відтак запросила Михайла Колодруба закінчити наради молитвою. Потім усі присутні були запрошені до перекуски — гостини, яку приготовили члени управи.

170-ий Відділ УНС в Джерзі Сити відбув Річні збори

Джерзі Сити, Н.Дж. — 170-ий Відділ Українського Народного Союзу, Товариство „Українська Січ", відбув свої Річні збори 10-го лютого ц.р. в приміщенні місцевого УНДому. Предсідник Відділу Осип Зубрицький відкрив збори спільною молитвою, після чого зарядив хвилину мовчанки для вшанування пам'яті сімох померлих членів Відділу.

Нарадами цих зборів проводив обраний предсідник Степан Максимчук, а секретарювала Галина Гаврилюк. До президії запрошено теж головного секретаря УНСоюзу Володимира Сохана. Протокол попередніх Річних зборів, що його виготовила та прочитала Галина Гаврилюк, учасники нарад затвердили одноголосно.

Звітування урядовців Відділу започаткував його предсідник О. Зубрицький, який коротко представив пророблену працю, підкресливши, що душею Відділу є його секретар. Предсідник подякував секретареві Володимирові Біликові та висловив йому признання за віддану працю для добра членів Відділу і цілого УНСоюзу. Він також подякував за співпрацю касирові Г. Гаврилюк.

Секретар В. Білик поінформував у своєму звіті, що Відділ зібрав разом вкладок на суму 16,548.89 дол. і переслав з цього у звітовому році 16,220.04 дол., та що з кінцем 1984 року у касі Відділу було 3,943.35 дол. Відділ придбав у звітовому році 11 нових членів і закінчив 1984 рік станом 316 членів. В. Білик заявив, що він старається щороку приєднати найменше 10 нових членів, щоб мати постійно звання будівничого УНСоюзу. Закінчив свій звіт даними про успішне відзначення 90-ліття УНСоюзу бенкетом, що його влаштували в Джерзі Сити спільно всі чотири Округи УНСоюзу стейту Ню Джерзі.

Після секретаря коротко звітували касир Г. Гаврилюк, яка тісно співпрацювала зі секретарем, та голова Контрольної комісії С. Максимчук, який ствердив взірцевий порядок діловодства урядовців Відділу. На його пропозицію уділено уступаючим урядовцям Відділу абсолюторію із признанням за виконану працю.

Головний секретар В. Сохан привітав учасників зборів та висловив подяку і признаня урядовцям Відділу, а зокрема секретареві В. Біликові. В. Сохан розповів про початки українського поселення в Джерзі Сити, а на цьому тлі про початки УНСоюзу та значення Джерзі Сити за 90 років існування і діяльности УНС. Він теж докладно представив початки 170-го Відділу і згадав його засновників та піонерів.

Після доповіді головний секретар відповів вичерпно на ряд поставлених запитань про працю УНСоюзу та його пляни на майбутнє.

До уряду 170-го Відділу на 1985 рік були обрані одноголосно: Осип Зубрицький — предсідник, Володимир Білик — секретар, Галина Білик — заступник секретаря, Галина Гаврилюк — касир, Олександер Блаґітка — заступник касира, Степан Максимчук — голова Контрольної комісії, та Теодор Кахнич і Іван Боднар — члени Контрольної комісії.

Після закриття зборів ще довго велися розмови про забезпеченеву та громадську діяльність УНСоюзу при смачній перекусці, що її приготовили для учасників зборів Галина Білик і Галина Гаврилюк.

Д-р Святополк Шумський

Відбулися Загальні збори 257-го Відділу УНС в Лос Анджелесі

У неділю, 24-го березня ц.р., в авдиторії церкви св. Володимира у Лос Анджелесі відулися річні Загальні збори 257-го Відділу УНСоюзу. Збори відкрив і провадив ними голова відділу інж. Августин Рудник, який підкреслив велику потребу збільшення членства та зміцнення наших рядів особливо наймолодшими представниками покоління. Це буде запорукою живучости та росту нашої найдостойнішої і найстаршої братньої установи в ЗСА, яким є УНСоюз.

Під час звітування предсідник говорив про потребу звернути особливу увагу на приїзд відомого українського хору з Австралії „Чайка", який загостить до нас у жовтні ц.р. Тому цю турне хору „Чайка" по ЗСА і Канаді спонзороване УНСоюзом, обов'язком нашого членства є своєю активністю допомогти громадському комітетові, а особливо адміністраторові виступів хору у Лос Анджелесі Богданові Маланякові, який радо погодився дати свою фахову поміч у їх переведенні. За це благородне діло йому належить не тільки подяка членства УНСоюзу, але й всієї нашої нашої громади. Збори одностайно рішили допомогти якнайкраще перевести виступи хору „Чайка" з Мельборну.

Крім предсідника звітували також фінансовий секретар — довголітній та заслужений П. Сильчак, його заступниця П. Сильчак, та голова контрольної комісії, автор цих рядків. Під-

(Закінчення на стор. 6)

Округа Твердого Вугілля Відбула Річні збори

У неділю, 17-го березня ц.р., Округа Твердого вугілля відбула Річні Збори в місті Фреквілл, Па.

На зборах перевибрано Управу у складі: Тимко Бутрей — голова; Йосиф Чабан — заступник голови; Галина Словік — секретар, і Адольф Словік — касир. Збори також вибрали довголітнього союзового діяча тієї Округи та секретаря Відділу 90-го, Йосифа Сидора почесним головою Окружного Комітету. Йосиф Сидор із зворушенням подякував за цю честь і заявив, що з огляду на те, що місто Централія, де він живе, через підземні вогні у розкопах вугілля, буде в короткому часі зовсім збурене, він мусить, як і всі мешканці, переїхати до іншого міста.

Звітуючи про працю за 1984 рік, Т. Бутрей згадав, що за останніх 20-ть літ Округа Шамокін, яка була колискою УНСоюзу, мала все добрі організаційні осяги. Всі співпрацюють поміж собою, як одна велика родина, і тому всім секретарям треба за ці осяги ґратулювати.

Рік 1984 був дуже успішний, бо організаційну квоту виконано на 110 відсотків. Він є гордий бути головою такої Округи. Найбільше число членів — 26 приєднав Йосиф Чабан, секретар 242-го Відділу. По 25 нових членів мала Марґарет Гентош, секретарка 305-го Відділу і він сам. Перших десять членів зорганізував секретар 1-го Відділу із Шамокіну Юрій Полиняк. Довголітня секретарка 382-го Відділу Катерина Гарбест приєднала 7 нових членів, а Іван Петрунцьо, секретар 76-го Відділу — 5 членів.

Вісім секретарів придбали менше, ніж 5 членів. Крім організаційної праці і втримування контакту зі всіми секретарями, Т. Бутрей звітував, що брав участь у нарадах голів Окружних Комітетів на Союзівці. Відносно організаційної праці, він висловив думку, що УНСоюз повинен більше звертати уваги на менші місцевості, а не на великі міста, з яких дістаємо менше нових членів. Секретар Округи Гелен Словік звітувала, що брала участь у всіх нарадах, а Адольф Славік — касир Округи, повідомив, що каса Окружного Комітету нараховує 268.27 дол.

Покликана до слова Уляна Дячук, головний касир УНСоюзу, склала ґратуляції всім працьовитим секретарям цієї Округи, які разом приєднали 110 нових членів, а в першу чергу, Йосифові Чабанові, Марґареті Гентош і Тимкові Бутрею, які приєднали найбільше число членів. М. Гентош стала у 1984 році перший раз членом „Клюбу Заслужених Союзовців", і за це Уляна Дячук вручила їй спеціяльну плякету. У. Дячук ствердила, що це вже десятий раз, рік за роком, Округа Твердого Вугілля виконала річну організаторську квоту на 100 або вище відсотків, і має прибуток у загальному членстві. На жаль, не всі Округи попрацювали з таким успіхом, як ця. Хоча організаційна квота цілого УНСоюзу була 4,000 нових членів, зорганізовано 2,190 нових членів, забезпечених на загальну суму 9,654,000. Вісім Округ виконали організаційну квоту на 100 відсотків або більше. Але були чотири Округи, які виконали квоту на менше чим 50 відсотків. Фінансовий стан УНСоюзу є дуже добрий. Впродовж 1984 року майно організації осягнуло суму 52,134,000 дол.; що становить зріст на 2,384,000 дол. Дім УНСоюзу майже повністю винаймлений і приносить постійно все вищі чинші. У минулому році приділено стипендій у висоті понад 50,000. Чотири стипендисти цієї Округи одержали суму 800 дол.

Т. Бутрей

На закінчення зборів у запитаннях до Уляни Дячук секретарі порушували багато цікавих і пекучих проблем та вимінювалися думками.

Збори почав і закінчив молитвою і побажав присутнім веселих Великодніх Свят Союзовий сеньор Йосиф Сидор.

70-ий Відділ УНС в Джерзі Сити відбув Річні збори

70-ий Відділ Українського Народного Союзу, Товариство „Український Поступовий Клюб", відбув свої Річні збори 17-го лютого ц.р. в приміщенні місцевого УНДому. Збори відкрив предсідник Відділу Степан Білик. Він привітав присутніх на зборах головного секретаря Володимира Сохана та голову Окружного Комітету Відділів УНСоюзу Володимира Білика і запросив їх до президіяльного стола. Після того він попрохав хвилиною мовчанки вшанувати пам'ять померлих членів Відділу. Після цього зарядив вибір президії зборів, яка у складі — Михайло Пилипчак, предсідник, та Ірена Лащук, секретар, перебрала ведення зборами.

Згідно з прийнятим порядком нарад, І. Лащук відчитала протокол попередніх Річних зборів, який затверджено одноголосно. Степан Білик, предсідник Відділу, звітував першим. Він поінформував присутніх, що сам приєднав трьох нових членів, забезпечених на загальну суму 20,000 дол.; брав участь у всіх зборах Відділу та Округи і на бенкеті 90-річчя УНСоюзу.

Секретар Відділу Микола Шеремета подав у звіті, що він придбав 13 нових членів, а Відділ у звітовому році — 16 членів. Тому після втрати шести членів Відділ все ж зріс на 10 членів у 1984 році. Звітодавець поінформував, що він постійно брав участь у праці Округи та скликав збори Відділу. Тому що у зборах Відділу бере участь мале число членів, він заповів, що відтепер збори членів Відділу відбуватимуться квартально, тобто чотири рази в році. У звітовому році він зібрав та переслав до УНСоюзу 14,911.17 дол. вкладок забезпечення членів. На кінець 1984 року відділова каса мала 8,753.24 дол., з чого 7,000 інвестованих у боргових зобов'язаннях УНСоюзу. М. Шеремета подав, що Відділ тепер нараховує 143 голосуючі члени та що треба буде збільшити членство Відділу до 150 членів, щоб Відділ мав право на двох делеґатів на чергову Конвенцію УНСоюзу. Він закликав членів допомогти йому у приєднуванні потрібних для цього нових членів, а закінчуючи, подякував усім членам уряду за співпрацю.

Голова Контрольної комісії М. Пилипчак здав короткий звіт з перевірки діловодства Відділу, висловив признання урядовцям за прикладне ведення усіх справ і запропонував уділити урядові абсолюторію, що було схвалене оплесками та однозгідним голосуванням.

Головний секретар Володмир Сохан подав у своїй доповіді ряд фактів з історії Відділу та розповів про початки УНСоюзу і ролю в союзовій та громадській діяльності наших поселенців у ЗСА міста Джерзі Сити. Він склав признання секретареві Відділу М. Шереметі й іншим урядовцям за віддану працю для УНСоюзу і його членів.

До складу уряду 70-го Відділу були обрані одноголосно: Степан Білик — предсідник, Петруся Коваль — заступник предсід-

(Закінчення на стор. 6)

ВЗАЄМНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ: УНС ЗАБЕЗПЕЧУЄ МАЙБУТНЄ МОЛОДІ, МОЛОДЬ ЗАБЕЗПЕЧУЄ МАЙБУТНЄ УНС

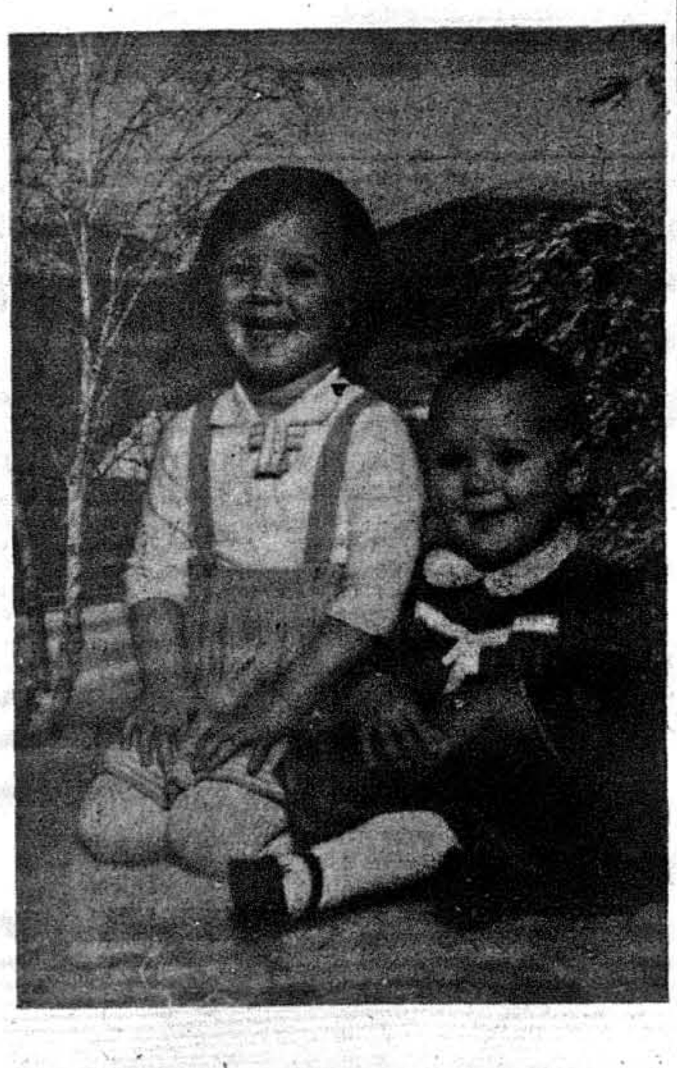
У теперішній організаційній кампанії Українського Народного Союзу окрему увагу віддається організації молоді. Забезпечення молоді в УНСоюзі має вітальну вартість, як для самої молоді, так і для УНСоюзу та всієї нашої української громади на північноамериканському континенті, для їх взаємного майбутнього. Для підкреслення цієї уваги і важливости „Свобода" публікує в цій кампанії фотознімки новоприєднаних молодих членів УНСоюзу, якщо — очевидно — ці фотознімки нам надіслано.

Христина й Анна Таранько, доні Юрія та Ґізи Таранько, нові члени 158-го Відділу УНСоюзу в Брукліні, Н.Й. Забезпечили свої внучки в УНС бабця і дідусь, Марія і Володимир Тараньки.

Лариса і Христинка Свансон, діти Гані і Р. Свансона, адвоката в Сан Хозе, Каліф., нові членки 486-го Відділу УНСоюзу в Сан Франціско, Каліф. Вони пильно вивчають українську мову в Рідній Школі. Лариса є популярною „актрисою" в дошкільному театрі.

Сестри Арета Рома та Аріянна Богданна Іващенко, правнучки Наталії Аренд. Прабабця вписала Аретку в травні 1982 р., а Аріянку в грудні 1984 р. до 399-го Відділу УНСоюзу „Леви" в Чікаґо, Іл.

Наталка Квітка Труш, доня Тамари і Ярослава Євгена Трушів, наймолодша членка 25-го Відділу УНСоюзу „Свобода". Забезпечення в УНС купила для улюбленої внучки бабуня Ольга Труш.

Михайло Копчак, мол., син Михайла та Юлії Копчак, новий член 379-го Відділу УНСоюзу в Чікаґо, Іл. Вписали в члени УНС свого внука Станислав та Ірена Копчаки.

Ігор Шупер, син Нелі і Івана Шупер, новий член 5-го Відділу УНСоюзу в Асторії, Н.Й. Забезпечили свого внука союзовою грамотою бабця Евгенія і дідо Александер.

Марія Діяна Яворська, доня д-ра Юрія і мґр Зені Яворських з Вашінґтону, нова членка 371-го Відділу УНСоюзу в Нюарку, Н.Дж. У члени УНС вписали свою внучку інж. Омелян і Марія Смішкевичі.

Катерина Мішел МекДоналд, донька Ірени і Віліяма МекДоналд, нова членка 292-го Відділу УНСоюзу в Детройт, Міш. Прадіди Микола і Марія Моштухи забезпечили маленьку Катерину союзовою грамотою. Панство Моштухи мають вже 6 правнуків і всіх їх вписали в члени УНСоюзу.

Катя М. Сандефур, доня Емілії і Патріка Сандефур, нова членка 452-го Відділу УНСоюзу в Геммонд, Індіяна.

Марко Іван Тачук, новий член 65-го Відділу УНСоюзу — Братства св. Володимира в Елизабеті, Н.Дж. Забезпечили свого внука союзовою грамотою дідо Михайло і бабця Параскевія Кухта.

Христина Андрея Портер, доня Каті і Чарлса Портер, наймолодша членка 362-го Відділу в Брістоль, Па. Забезпечила свою внучку каледжовою грамотою бабуня, Оля Великорідько.

Еріка Доносо, нова членка 93-го Відділу УНСоюзу в Сентрал Фоллс, Р.І. Забезпечила свою внучку союзовою грамотою бабуня, Маргарета Чута.

Марко Андрій Коваль, син Петрусі Коваль, новий член 70-го Відділу УНСоюзу в Джерзі Сиτі, Н. Дж. Вписав свого внука, Марка, в члени УНСоюзу дідо Микола Шерета, секретар 70-го Відділу, який подбав про те, щоб усі члени його родини, включно з усіми внуками, були членами УНС.

Дієнн Федай, доня Ігоря і Ольги Федай, нова членка 379-го Відділу УНСоюзу в Чікаґо, Іл. Вписали свою внучку в члени УНС дідо Станислав та бабця Ірена Копчаки.

Іван Павло Виноградник, син Івана та Дани Виноградників, наймолодший член 5-го Відділу УНСоюзу в Асторії, Н.Й. Вписали його в члени УНС, набуваючи студійне забезпечення, бабця Орися та дідо Ярослав Нестор.

Лорне Теодор Ферґусон, син Лідії із Сунаків і Лорне Ферґусон, наймолодший член 474-го Відділу УНСоюзу в Монтреалі. Вписала його в члени УНС бабуня Анна Сунак, яка сама є членом цього Відділу.

50,000 ДОЛ. ЗА 10 ДОЛ.

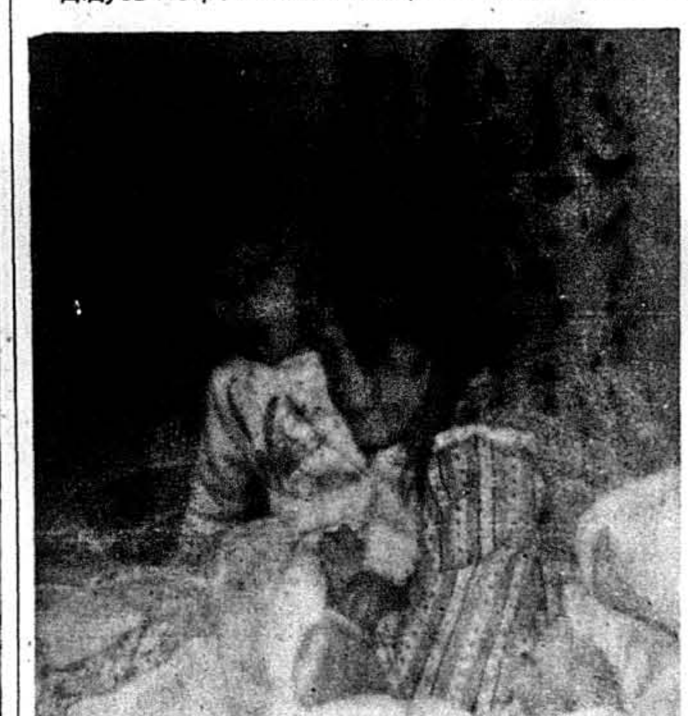
У ВІЦІ ВІД 25 РОКІВ ЗА 10 ДОЛ. (МАЙЖЕ 3 ЦЕНТИ ДЕННО) МІСЯЧНОЇ ВКЛАДКИ МОЖНА ЗАБЕЗПЕЧИТИСЯ НА 50,000 ДОЛ., ПРИДБАВШИ 5-РІЧНУ ТЕРМІНОВУ ГРАМОТУ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ. ПО ІНФОРМАЦІЇ СЛІД ЗВЕРТАТИСЯ ДО МІСЦЕВИХ СЕКРЕТАРІВ, АБО ПИСАТИ ДО ГОЛОВНОЇ КАНЦЕЛЯРІЇ УНСОЮЗУ В ДЖЕРЗІ СИТІ, Н. ДЖ.

Іруся та Дануся Пелех, доні д-ра Ореста та Ліди Пелех, нові члени 361-го Відділу УНСоюзу в Нюарку, Н.Дж. Забезпечили їх в УНС дідуньо о. д-р Володимир і бабуня Неоніля Пелех.

Трирічна Соня Воплес, донечка Ірини і Джеймса Воплес, наймолодша членка 165-го Відділу УНСоюзу в Толедо, О. Також членами є її сестрички Лариса і Марія (на знимці) та мама Ірина Лагола Воплес. Дідусь Петро Лагола є касиром 165-го Відділу.

Андрія, членка 5-го Відділу та сестричка Лярисса, нова членка 5-го Відділу УНСоюзу в Асторії, Н.Й. доні Ярослава й Анни Кріль.

Григорій та Микола Щеснік, нові члени 457-го Відділу УНСоюзу в Ню Йорку, Н.Й. Григорія, що мав десять років, вписав до УНС його вуйко Степан Ринасевич, а 5-тирічного Миколу забезпечив союзовою грамотою його дідо Михайло Ринасевич.

Едвард-Володимир Малинівський закінчив академію у Веллі Фордж

Е.В.Малинівський

Часто читаємо на сторінках української преси про успіхи у навчанні наших дітей, що є гордістю української громади.

Тим разом приємно є згадати про молодого юнака-українця Едварда-Володимира Малинівського, який з успіхом закінчив чотирирічну академію у Веллі Фордж, Па., одержавши рангу другого лейтенента.

Місцевість Веллі Фордж в Пенсильванії біля Філядельфії є історичним місцем тому, що там перебував перший президент Америки Джордж Вашінгтон під час облоги цієї околиці англійськими військами у часі революційної війни.

Едвард-Володимир Малинівський закінчив публічну школу у Воррінгтоні, Па., з відзначенням, а тоді щойно був прийнятий до згаданої академії. Він також був учеником школи українознавства,, говорить українською мовою, належить з родичами, батьком Володимиром і мамою Марією до української католицької церкви св. Анни у Воррінгтоні, а також є членом 83-го Відділу УНСоюзу ім. Івана Франка у Філядельфії.

Зараз він поступив на дальші студії до Везлій коледжу в Довері, Дел.

ТЕРМІНОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

На сторінках союзової преси, а головно „Союзової Трибуни", було повідомлення про це, що з днем 1-го жовтня 1983 року УНСоюз для поліпшення своєї 90-річної служби українській громаді в ділянці життьового забезпечення, знизив ціну членських вкладок у клясі термінового забезпечення. Цю знижку впроваджено тому, щоби дати нагоду всім членам, як і не-членам набути забезпечення на високі суми за низьку ціну у своїй українській братській установі і тим самим забезпечити кращу долю своїм рідним. Термінове забезпечення в УНСоюзу може купити кожний, а це тому, що воно є дуже дешеве. Також слід згадати, що термінове забезпечення є потрібне всім головно молодим подружжям, що мають позички на доми (морґедж), посілості, автомобіль, крамниці чи інші підприємстава. Головно молоді батьки, які дорожать своєю родиною-діточками повинні за низьку ціну купити високу суму термінового забезпечення, яке є дуже дешеве і про це говорить залучена „таблиця вкладок". Наприклад молода людина у віці 25 років життя може набути в УНСоюзі 20,000 долярів забезпечення з річною вкладкою 46 дол. або місячною 4 доляри. Та сама особа може купити 50,000 долярів забезпечення без лікарського бадання з річною вкладкою 115 долярів.

Дораджуємо всім читачам „Свободи" простудіювати поміщену „таблицю" вкладок, де є подані ціни на 20,000 долярів забезпечення з річною і місячною вкладкою у віці від 16-го до 55-го року життя, тобто віку, у якому кожний може купити термінове забезпечення УНСоюзу. Інформації про забезпечення уділюють союзові секретарі в Америці й Канаді, а також можна звертатися прямо до Головної Канцелярії УНСоюзу в Джерзі Ситі, Н. Дж.

UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION
TERM PLAN INSURANCE
AMOUNT $20.000

PLAN T—5			PLAN T—10		
Issue Age	Annual	Monthly	Issue Age	Annual	Monthly
16	$ 40.20	$ 3.60	16	$ 42.00	$ 3.80
17	41.20	3.60	17	42.60	3.80
18	42.00	3.80	18	43.40	3.80
19	42.80	3.80	19	44.00	3.80
20	43.40	3.80	20	44.60	4.00
21	43.80	3.80	21	45.20	4.00
22	44.40	4.00	22	46.00	4.00
23	44.80	4.00	23	46.60	4.20
24	45.40	4.00	24	47.60	4.20
25	46.00	4.00	25	48.60	4.20
26	47.00	4.20	26	49.60	4.40
27	47.80	4.20	27	51.00	4.40
28	49.00	4.40	28	52.60	4.60
29	50.20	4.40	29	54.60	4.60
30	51.40	4.60	30	56.30	5.00
31	53.00	4.60	31	59.60	5.20
32	54.80	4.80	32	63.00	5.60
33	57.20	5.00	33	68.60	5.80
34	60.00	5.20	34	71.20	6.20
35	63.60	5.60	35	76.40	6.80
36	68.00	6.00	36	82.00	7.20
37	73.00	6.40	37	88.40	7.80
38	78.60	7.00	38	95.40	8.40
39	84.80	7.40	39	103.20	9.00
40	91.40	8.00	40	111.80	9.80
41	98.80	8.60	41	121.20	10.60
42	106.80	9.40	42	131.60	11.60
43	115.60	10.20	43	143.00	12.60
44	124.40	11.00	44	155.60	13.60
45	136.20	12.00	45	169.20	14.80
46	148.40	13.00	46	184.40	16.20
47	161.60	14.20	47	200.80	17.60
48	176.20	15.40	48	218.80	19.20
49	192.00	16.80	49	238.40	20.80
50	209.40	18.40	50	260.00	22.80
51	228.00	20.00	51	283.40	24.80
52	248.60	21.80	52	309.00	27.00
53	271.00	23.80	53	336.80	29.40
54	295.60	25.80	54	367.40	32.20
55	322.60	28.20	55	400.60	35.00

70-ий Відділ...

(Закінчення зі стор. 4)

ника, Микола Шеремета — секретар, Марійка Рут — касир, Михайло Пилипчак і Дмитро Тхір — Контрольна комісія.

Після короткого обговорення пляну праці на 1985 рік, головно для приєднання більшого числа нових членів, секретар М. Шеремета запропонував, а збори схвалили такі пожертви з каси Відділу: 100 дол. для Світового Конгресу Вільних Українців, 100 дол. на Патріярхальний Фонд, 100 дол. на організацію Американці в Обороні Людських Прав в Україні та 100 дол. на „Рідну Школу" в Джерзі Ситі.

Запрошений до слова голова Округи В. Білик подякував урядовцям Відділу за співпрацю з Окружним Комітетом, а зокрема секретареві Відділу М. Шереметі за його вклад у працю Округи і висловив йому признання за успіхи в приєднуванні нових членів.

Учасники зборів після їх закінчення вели дружні розмови на теми діяльности УНСоюзу та української громади при смачній перекусці, якою вгощали всіх членки 70-го Відділу, в тому і молоде покоління родини Шереметів.

Відбулися...

(Закінчення зі стор. 4)

кресливши велику відданість та жертвенність управи, а особливо фінансового секретаря П. Сильчака та його заступниці п-і П. Сильчак, які взірцево вели діловодство фінансового сектора, за що їх належить велике признання і подяка, голова Контрольної комісії привітав також М. Медведя, довголітнього активного громадського діяча, який взяв на себе обов'язки організатора УНСоюзу на Південну Каліфорнію.

Вибрано нову управу в такому складі: предсідник — інж. Августин Рудник, заступник предсідника — Микола Новак, фінансовий секретар — Петро Сильчак, заступник фінансового секретаря п-і П. Сильчак та касир — Романа Рудник. До Контрольної комісії увійшли: С. Шумський — голова, та члени М. Медвідь і М. Гира.

У дружній діловій атмосфері проваджено та закінчено ці річні збори УНСоюзу.

217-ий Відділ...

(Закінчення зі стор. 4)

похоронах. Братство купує квіти. Щороку в День подяки ми присутні на Панахиді за померлих членів Братства, корту ми щороку замовляємо в церкві св. Йосафата. Щодо організаційних справ, то ми в 1985 році приєднали 18 членів.

Касир Стефан Мартинюк у своєму звіті підкреслив добру співпрацю поміж членами управи, які завжди допомагали один одному, і відповідно в потребі заступали, а також брав участь і допомагав у похоронах.

Секретар Дмитро Пристай звітував, що він завжди був присутнім на місячних зборах, про котрі висилає оголошення до „Свободи". Він повідомив, що відбуто 12 зборів і скільки написав протоколів; крім того він допомагав і брав участь у похоронах.

Голова Контрольної комісії Дмитро Марґолич і два члени, Анна Васьків і Марта Пристай, звітували, що після проведення контролі книговодства, ствердили, що праця ведена взірцево, на всі видатки є посвідки, своєчасно висилали гроші до Головної Канцелярії УНС, банкові конто в порядку, девідендові чеки всі доручені, а Відділ регулярно щомісяця відбуває збори.

Після звітів предсідник розпочав дискусію, в котрій взяли участь: Андрій Гривнак, Стефан Мартинюк, Дмитро Марґолич, Константин Шевчук і Стефан Приймак. Продискутовано союзові та братські справи, але найбільшу увагу присвячено справі приєднання нових членів до нашого Відділу, бо Батько-Союз нам про це пригадує.

Після дискусії голова Контрольної комісії Дмитро Марґолич заявив, що він в імені Контрольної комісії уділяє абсолюторію уступаючій управі.

Константин Шевчук заявив, що до управи треба додати кілька осіб і запропонував ту саму управу. Цей внесок підтримали всі присутні і вибрали управу в такому складі: Стефан Васьків — предсідник; Константин Шевчук — заступник; Стефан Приймак — фінансовий секретар; Ірина Руснак — заступник фінансового секретаря; Стефан Мартинюк — касир; Андрій Гривнак — заступник; Дмитро Пристай — рекордовий секретар; Катерина Марголич—заступник; Контрольна комісія: Дмитро Марґолич, голова, Анна Васьків і Марта Пристай — члени.

По виборі управи предсідник подякував за довіря і запевнив, що і далі буде працювати для добра Союзу та закликав присутніх приєднувати членів і цим зміцнювати наш Відділ.

Заповівши дату наступних зборів, предсідник подякував за участь в зборах, та запросив всіх на перекуску, котру приготовили Текля і Стефан Приймаки.

Дмитро Пристай

НА МИСТЕЦЬКІ ТЕМИ

Зустріч з піснею

Ой, де ви, де ви, золоті струни,
Шаблі кобзарської руки?...
О. Олесь

І знову концертова подорож Капелі бандуристів ім. Т. Шевченка, що має відспівати 16 концертів у містах Америки і Канади. Ці концерти присвячені св.п. довголітньому дириґентові-композиторові Г. Китастому, що все своє життя віддав музиці.

Перший концерт відбувся в Толідо, Огайо, 4-го травня ц.р., а 5-го травня — в канадському місті Віндзорі. Як треба було сподіватися, обидва концерти слухачі сприйняли з найглибшим душевним почуванням. Навіть зорова пам'ять зафіксувала збірний кадр Капелі, схвалюючи рясними довготривалими оплесками, що подвоїлись з появою на сцені нового дириґента маестра В. Колесника.

Оплески обірвались. Дириґент дав знак і бандуристи заграли вступ до пісні „Грай, кобзарю!" сл. Т. Шевченка, муз. Г. Китастого. Сорокголосове звучання повіяло свіжим вітром з давнини: смуток і печаль, веселощі і танки — скільки різноманітних відтінків! Чого ж нам так мило слухати пісню відчаю? Тому що вона живиться соками нашого народу з предавних і сучасних днів. Цією піснею й розпочався концерт.

У першій частині найбільше враження справила „Пісня Івана Сірка" муз. К. Стеценка, соліст П. Пахалюк, що вирізняється своїм ритмом і бездоганним виконанням. Введення до програми фундаментальних творів „Чорна рілля ізорена" (ар . С. Людкевича, сольо О. Мороза) та „Блажен муж" (ар . А. Гнатишина), не тільки урізноманітнили програму концерту, але й відзначили події року. Соліст П. Списаренко з великим надхненням виконав ліричну Вечірню пісню (ар . Г. Китастого). Піснями „Встала хмара з-за лиману" (ар . В. Ємця) та „Гайдамацькою піснею" (ар . К. Стеценка) закінчено першу частину з довготривалими оплесками.

Хоч переважали пісні раніше співані, але відчувалась досконала зіспіваність, чіткий ритм, гармонійне закінчення кожної пісні. Інакше кажучи, вирізнене звучання оновлювало вже раніш співане.

Другу частину концерту слухачі сприйняли ще з більшим захопленням. „Блажен муж" (старокиївський напів, ар . А. Гнатишина), нагадав про розвиток церковної музики та наближення тисячоліття хрищення України. „Нічка" з опери „Перша весна" (сл. В. Багмет, муз. Г. Жуковського, соліст Я. Цісарук) підтвердила, що Капеля має можливість виконувати дещо з клясичних творів.

Великою несподіванкою був сольовий виступ бандуриста В. Мішалова, що виконав на бандурі інструментальну фантазію (муз. С. Баштана). Клясичне виконання складної композиції показало не тільки високу техніку гри його, а й природне мистецьке обдарування. Він як початкуючий композитор має всі підстави сприяти розвиткові кобзарського мистецтва. Приємно, що слухачі зрозуміли й оцінили його хист викликами на „біс".

Слід ще відмітити сатиричну пісню „Сільський адвокат" (ар . В. Мішалова, соліст В. Шевель). Сатиру ми любимо, але сприймаємо по-різному. І хоч слова пісні належать до минулого, сприймається вона по-сучасному. Може тому й була ця пісня оцінена бурхливими оплесками.

Пробойовою піснею „Вставай, народ" (сл. І. Багряного, муз. Г. Китастого, сольо Я. Цісарука) закінчено концерт. Кажемо, закінчено, але кількахвилинні оплески примусили Капелю заспівати ще три пісні на біс.

Як звичайно буває, при зміні дириґента слухачі цікавляться, чи змінився стиль в дириґуванні та яке звучання виконуваних пісень в порівнянні з минулим. І це природно. Адже кожен хор звучатиме інакше при зміні керівника. Бож професійний дириґент є і вчителем, який має свій властивий почерк і стиль, що відбивається в мистецькому завершенні пісні. Це відчувається і в згаданому концерті.

Я не берусь оцінювати майстерности дириґування. Скажу лише, що Капеля добре зробила, що запросила маестра В. Колесника на дириґента. При цій нагоді згадаю, що один мистецтвознавець, пишучи в журналі „Музика" (1970 р.) про доробок проф. Г. Вірьовки, підкреслив: „Григорій Гурович був талановитим дириґентом і виховав плеяду відомих дириґентів хорів. Серед них слід назвати П. Муравського, В. Колесника, Л. Венадиктова та багато інших".

Хоч і прикро, але хочеться відмітити факт, про який замовчується. Всім відомо, що Капеля існує десятиліття, її доробок зафіксовано на платівках і він залишиться для поколінь в мистецькому літописі, як засіб розголосу про нашу невмирущу пісню, як голос нескореної України. І цю муравлинну працю Капеля провадить самотужки, дякуючи відданности її голови П. Ганчаренка. А де ж допомога центральних організацій?

І все ж таки Капеля існує й буде існувати, бо на зміну прийшли молоді талановиті бандуристи, що ззапалом несуть нашу пісню й бандуру далі у глибину віків. Ту бандуру, яку московський окупант намагається примусити замовкнути.

Ол. Зозуля

Стипендійний фонд інж. Остапа й Ірени Захаркових

Інж. Остап й Ірена Захаркови.

Фундація Українського Вільного Університету в Америці повідомляє, що інж. Остап й Ірена Захаркови з Дітройту вкладом в 5,000 долярів започаткували новий Постійний Стипендійний Фонд (ПСФ) їх імени при Фундації УВУ. Згідно з бажанням фундаторів, щорічно з цього фонду будуть призначені стипендії для українських студентів з Північної Америки й інших країн вільного світу на студії української мови, літератури, історії чи географії.

Інженер Остап і Ірена Захаркови — це відомі суспільні діячі і щедрі жертводавці на церковні і народні цілі метрополії Дітройту. Прибувши до Дітройту після Другої світової війни в 1948 році, вони, як молоді подружжя, відразу включилися в суспільну працю організацій, де виконували різні функції. Також вписалися до 94-го Відділу УНС. Кілька років вони оплачували навчання незаможнім учням „Рідної Школи", а інж. О. Захарків, як довголітній член Т-ва „Рідна Школа", нежалів для неї праці. В УККА вони обоє працювали довгі роки. Інж. О. Захарків був заступником голови кілька каденцій, фінансовим секретарем, скарбником і збірщиком національного датку. П-і Ірина була, між іншим, одного року англомовною секретаркою, а як образотворча мисткиня вона в 1956 році подарувала свою оригінальну олійну картину на виграшку під час фестивалю УККА для здобуття фінансів. По сьогодні вони залишилися активними членами УККА. Тепер інж. О. Захарків є членом Управи УККА в Дітройті. У 1950 роках багато зусиль вклали вони, зокрема колядуванням, на збирання фондів на СХС (Суспільно Харитативна Служба) в Мюнхені для медичної домопоги залишенцям. В Дітройті при 26-му Відділі СУА був створений Комітет Мати і Дитини із завданням нести допомогу залишенцям в Німеччині і Австрії. Комітет цей очолювала Теодозія Стельмах, а в цій невтомній праці допомагав її чоловік Григорій. Панство Стельмахи — це світлої пам'яті батьки Ірени. У це християнське діло включилися обоє Захаркови та ще при допомозі деяких осіб вони висилали залишенцям пакунки з харчами і взуттям, а також грішми. Протягом п'яти років вислано з Дітройту пакунків вагою 13.210 фунтів пакунків т.зв. „КЕР", а готівкою 1,125 дол. На ті часи, це були великі гроші. Як довголітня членка СУА Г. Захарків була містоголовою і пресовою референткою. П-во Захарків є членами церкви Непрочного Зачаття в Гемтрамк, Миш., яку стало підтримують від 1948 року. Свою жертвенність виявили вони особливо у 1960-их роках під час малювання цього Божого Храму, коли закупили дві дорогі стінні картини, а пізніше склали одноразовий даток на суму 5,000 дол. як фундатори. У 1979 році пожертвували вони 3,000 на цю саму церкву в пам'ять батьків, хор. УСС-ів Григорія та Теодозії, та брата Нестора, старшини УПА, Стельмахів. У Кракові в Польщі є український манастир Сестер св. Йосифа, якому вони вже кілька років допомагають, а кошти пересічно виносять 500 дол. річно. Виховання молодих священиків теж має свою рубрику в них, на семінарію у Стемфорді вони пожертвували 1,000 дол., а на манастир ОО. Василіян у Ґленкові, Н.Й. — 1,300 дол. Також і манастир у Бразилії одержує від них річну допомогу. Понад усе дорожать вони українською мовою і тому створили родинний Траст Фонд , з якого відсотком річно виплачують стипендії найздібнішим учням української середньої школи в Гемтремку, Миш., за найкраще знання української мови і літератури. Коли в 1982 році при парафії Непорочного Зачаття створено „Траст Фонд" для фінансування українських шкіл у Гемтремку, то вони на цей фонд пожертвували 5,000 дол. Українська Катедра у Гарварді одержала від них 2,000 дол. З хвилиною приїзду на волю Кардинала Йосифа Сліпого кожного року О. й І. Захарків пересилали певну суму безпосередньо Блаженнішому Патріярхові і до 1984 року склали 3,000 дол. На Патріярший Фонд Св. Софії у Філядельфії вони склали 2,000 дол. Для вшанування св.п. батьків Григорія і Теодозії та брата Нестора Стельмахів вони пожертвували на „Літопис УПА" 1,000 дол., а на Український Культурний Центр у Воррені, Миш., теж 1,000 дол. П-і Ірина, з дому Стельмах, письменниця-поетеса; її статті та поезії релігійно-патріотичного змісту вже роками друкуються в журналі „Світло" В-во ОО. Василіян у Торонто. Вона - мисткиня української вишивки і малювання кераміки. В образотворчому мистецтві вона спеціялізується в олії, виконує пейзажі, натюрморти і портрети у природних фарбах та сепії. Любить теж виконувати акварелю. Картини її експонувалися декілька разів у бібліотеці в Оак Парк, Миш. і одержли дуже позитивну оцінку від мистецьких критиків. Одну таку виставку сфільмував муж Остап на пам'ятку для родинного архіву. Тепер п-во Захаркови є керівниками Українського Музею у Воррені, Миш., на який вони склали 4,000 дол. а в пам'ять батьків Григорія і Теодозії та брата Нестора Стельмахів пожертвували 1,500 дол.

Вони також уфундували три ґабльотки разом із мистецькими експонатами та неоціненними історичними документами, як наприклад, оригінальна посвідка з 1918 року українського повітового суду у Вишнівчику, Україна, з печаткою 17-6-1918 р. Українська Народна Республіка", в якій написано, що Теодозія Билівна (мати п-і Ірини) працювала головною секретаркою того суду. Також там є оригінальний лист брата Ірини, Нестора Стельмаха, з печаткою „Команда УПА" дата 1945 рік, і військові медалі заслуги, а між ними найвища нагорода — Хрест Залізного Стрільця - хорунжого УСС-ів Григорія Стельмаха, батька п-і Ірини.

Управа Фундації УВУ щиро вітає достойних меценатів, прикладних працівників-патріотів і щедрих жертводавців на загальнонаціональні цілі. Зокрема нам надзвичайно приємно вітати їх як фундаторів Постійного Стипендійного Фонду їх імени при Фундації УВУ. Віримо, що при допомозі їх (ПСФ) буде більше можливостей через стипендії для студіюючої молоді і глибинне пізнання нашого буття у всіх його многогранностях - поповнювати проріджені ряди, якими йдуть наші меценати вже десятками років до великої мети. Ряди, якими йшли наші батьки і члени родини, наші незабутні друзі юних літ св. п. Нестор Стельмах, старшина УПА, і св.п. Микола Захарків, старшина Дивізії.

ПСФ — це найкращий національний капіталовклад, це запорука, допомога і вишкіл тих, що мають доповнити ряди і продовжувати розпочатий змаг.

Управа Фундації УВУ бажає нашим меценатам-фундаторам кріпкого здоров'я і ще многих літ прикладної та корисної праці для добра України.

Управа УВУ

Вшанували пам'ять загиблих у війні українців у Німеччині

(БК) У 40-ліття капітуляції Німеччини і закінчення Другої світової війни в Европі Комітет Українських Політичних В'язнів у Мюнхені вшанував пам'ять українців, що померли під час налетів в містах та таборах примусової праці в Німеччині, а зокрема тих побратимів в недолі, що своєю патріотичною діяльністю і своїми політичними переконаннями спротивлялися безправ'ю і брали участь у відкритій повстанській боротьбі в Україні та терпіли і померли в нелюдських умовах у ґітлерівських концентраційних таборах на терені Німеччини. Свідчать про це ще живі співучасники недолі, що пережили це пекло на землі в 1940-45 роках.

Спомини про події з-перед 40 років тому - є болючими для сотень тисяч українських родин, що втратили у Другій світовій війні своїх рідних і близьких чи то в Україні чи на еміґрації. Тяжкі роки були і по війні в Україні, не легші були вони для еміґрації нашим біженцям, в тому числі і вихідцям з концентраційних таборів, що жили у переможеній Німеччині; зруйнованій війною, з проблемою сотень тисяч біженців власного народу. Тому наступила хвиля еміґрації за океан — в ЗСА, Канаду й інші країни, а в Німеччині залишилося коло 20,000 наших людей, включаючи також і там народжених.

У 40-ліття закінчення Другої світової війни в Европі, а також у річницю визволення альянтськими військами з концентраційних таборів тисяч репресованих і в'язнів Західню Німеччину відвідав президент ЗСА Роналд Реґен з дружиною, який символічно в ім'я миру і скріплення довір'я до сучасної демократії в цій країні, разом з канцлером Західньої Німеччини Гельмутом Колем і його дружиною поклали вінки спочатку у стіп пам'ятника у відомому концентраційному таборі Берґен Белзен, де теж каралися в'язні різних народів, а потім, не зважаючи на протести, на військовому цвинтарі в містечку Бітсбурґ , де подали один одному руки два генерали, колишні противники у війні, і де тепер стаціонує американське військо. Українська громада в Мюнхені вшанувала пам'ять українських жертв Другої світової війни соборними Богослуженнями та Панахидами, згадуючи тих, що загинули, не дочекавшись волі.

Благодарну Архиєрейську Літургію в подяку за Божі ласки й опіку та Панахиду за покійних українців в околицях Мюнхену і в усій Німеччині відправив у катедральному храмі Св. Покрови Владика Платон Корниляк в сослужінні о. пароха Йоакима Джуджара. Благодарне Богослуження в цьому ж намірені відправив о. архипресвітер Палладій Дубицький для українців православних в церкві св. Миколая, а потім Панахиду за померлих.

У поминальній проповіді Владика Платон згадав про звернення СКВУ до українців в діяспорі з приводу 40-ліття закінчення війни. Згадав Владика про великі втрати нашого народу в часі війни, при тих, що пережили всі страхіття ґітлерівських таборів, які при Божій помочі вийшли на волю: що вони далі є прикладними патріотами своєї Церкви і свого народу. Що як добрі християни вони не мають ненависти до німецького народу, бо кожний народ може поповнювати злочини, якщо очолюваний злочинною владою, бо ж толі панували чужі і ворожі християнству расові ідеології, що були противні загальноприйнятим християнським законам і моралі, законам Божим. Владика закликав до молитов за тих, що не пережили, духові і фізичні знущання в ґітлерівських таборах смерти, тіла яких спалені або закопані в невідомих місцях. Ми поминаємо тисячі невинних жертв, а серед них національних мучеників і патріотів, що боролися за кращу долю свого народу.

По Богослуженні відбулася в парафіяльній залі зустріч колишніх політичних в'язнів з німецьких концентраційних таборів т. зв. „кацетників", членів Ліги Українських Політичних В'язнів (ЛУПВ) з Владикою Платоном та громадянством. В часі цієї зустрічі з традиційною свічкою за померлих гостили пані також колишні політв'язні), дружини колишніх в'язнів, колишніх побратимів і посестер недолі і присутніх гостей кавою і печивом.

Цісю рідкісною зустріччю „кацетників" керував голова Комітету ЛУПВ д-р О. Вінтоняк, який був в'язнем Аушвіцу та інших ґітлерівських кацетів. Д-р Вінтоняк привітав Владику Платона та проф. В. Янева, як найстаршого політв'язня - в'язня Берези та пізніше Монтелюпіх в Кракові, відомої нацистської в'язниці, а потім, по черзі, вітали побратимів і посестер недолі. Він згадував, в яких кацетах (таборах ув'язнення) вони були. Присутніх за почесним столом було 16 осіб. Про пережиті ситуації своєї молодости ніхто не згадував. Може й краще. Від Студентського комітету Дахав проф. П. Ґоя і місцевого Відділу привітав усіх політв'язнів і вручив букет білих рож теперішній голова МПУЕН-у Б. Бобин. По війні ЛУПВ мала 1,270 членів, але тепер в Мюнхені і околиці проживає ще коло 30 осіб.

Треба б згадати, що при представленні побратимів і посестер „кацетників" кожному від Комітету була вручена символічно біла рожа, а також букетик білих рож покладено в музеї у Дахав, де знаходиться наша пропам'ятна плита, як привіт тіням навіки там спочилих українців і в'язнів інших народів, від тих, що зоігом щасливих обставин змогли вийти на волю і доживають старости. Це гарний жест - пам'ять від побратимів недолі. Рожі були також передані тим колишнім побратимам недолі, які через хворобу вже не змогли бути на Богослуженні. Слід згадати, що у неділю, 5-го травня ц.р. вранці відправляв Богослуження в католицькій каплиці Передсмертного терпіння Христа, що є на терені КЦ табору Дахав кардинал Фрідріх Веттер, архиєпископ Фрайзінґу і Мюнхену, в сослуженні священиків, колишніх в'язнів цього табору.

На Богослуженні був о. М. Молочко і колишні в'язні українці. На місці, де був колись барак ч. 27, в якому були священики, покладено з букетів квітів великий хрест і вінок від кардинала Веттера. Квітучі вазони були обабіч головного майдану „на бльоках", на кожній плиті, на місцях, де були ряди бараків (60).

Вінок від українців політв'язнів - загиблим в'язням Дахав під пам'ятником жертвам нацистського терору поклали під спів „Вічная пам'ять" члени Комітету ЛУПВ — д-р О. Вінтоняк, мгр В. Леник, інж. І. Кашуба і пані Л. Марцюк при досить чисельній присутності нашого громадянства і молоді. На шарфі наших національних барв видніє напис: „Den Ukrainischen KZ Opfern - Liga der Ukrainischen Polit Haftlinge" (Українцям-жертвам концентраційного табору - ЛУПВ).

Вінок від українських політв'язнів - це тільки один із понад сотні вінків і чисельних букетів квітів, що покладені тут від багатьох міст Італії, Греції Бельгії, Франції, але в ряді, по шарфах, також вінці від урядів, від президентів ФРД Німеччини і від Баварії, від чисельних посольств, в тому числі і Ізраїля, а також від різнонаціональних еміґрантських товариств - поляків, колишніх в'язнів, від чехів, югославів, болгар, від в'язнів інших кацетів, та від місцевих клітин німецьких партій та товариств.

Відкритий музей концентраційного табору в Дахав знайомить відвідувачів з розвитком і „діяльністю" цього нацистського „заповідника" від 1934 до кінця квітня 1945 року, а збережені шість печей в крематорії заставляють призадуматися.

Присутній

Дириґент о. Б.В. Слобода осиротив свій хор

Вінніпеґ втратив священика — діяча культури

(ак) У соняшну суботу, 18-го травня 1985 помер у Вінніпеґу відомий українцям цього континенту дириґент і композитор о. Боніфатій Володимир Слобода, ЧСВВ, спокійно й тихо склавши свою батуту, яку тримав вірно у службі українській пісні доброго півстоліття. Зразковий монах, душпастир, організатор церковного життя й надівсе залюблений у рідну музику і хоровий спів, о. Б. Слобода залишав у кожній з парафій, в яких служив Богові, щось таке, що не скоро забудуть — хор, оркестру, драматичний гурток, рідну школу чи нову прицерковну організацію, а на місцях, де бував довше (Ванкувер, Едмонтон, Вінніпеґ), ще довгі роки будуть діяти засновані ним чоловічі й мішані хори, що носитимуть відблиск його дириґентського таланту. Це були, зокрема в часі Служб Божих, справжні живі симфонічні оркестри, що їх вінніпежці, їх гості й туристи не швидко забудуть. Не дивно, що хори о. Б. Слободи співали часто усій Канаді з радіо й телевізії, а три випродуковані ними платівки майже розкуплені і належать до золотої скарбниці цієї ділянки. Особисто теплого серця українець - він таки заскоро відійшов з нашої громади, проживши рівно 70 літ.

Покійний о. Боніфатій В. Слобода був з тієї ґенерації українських піонерів, що народились вже в Канаді, але зберегли винесений з рідної хати невмирущий творчий дух України. Світ побачив о. Боніфатій 1915 року в оселі Ст. Майкл в Алберті, де осіла громадка наших піонерів. У сусідній такій же кольонії „Львів" дістав початкову, а в Голдені середню освіту. Юнаком вступив до Чину Василіян в Мондері, Алта, де вів перші свої два хори (братчиків та місцевої церкви). Там у 1937 році склав монаші обіти і, доповнивши освіту двома роками студій філософії й теології, був висвячений у березні 1942 року єпископом К. Богачевським у церкві св. Миколи в Чикаґо. Звідси пішов довгий шлях душпастиря о. Боніфатія: Вінніпеґ і округа, Кенора в Онтаріо, Ванкувер (1949-1953), знову Вінніпеґ, де був водночас від 1958 до 1964 ігуменом Канадської Провінції Чина Василіян, ще 10 літ у Ванкувері та, врешті, від 1974 року до своєї смерти був економом згаданої провінції та священиком-помічником церкви св. Миколая, при якій і дириґував славетним 70-особовим хором виступаючи з ним на всіх великих релігійних святах українців. До самої смерти гордився тим, що у Вінніпеґу був довший час студентом славетного Олександра Кошиця та постійно віддавав глибоку шану цьому композиторові.

Похорони о. Боніфатія В. Слободи, який тиждень до своєї несподіваної смерти дириґував своїм хором, відбулися з участю Митрополита Максима, єпископа Мирона, ігумена Рафаїла (Мельника) ЧСВВ, духовенства Манітоби, монахів і сестер увечорі у вівторок, 21-го травня ц.р., після чого домовину перевезено до Едмонтону, де похоронні відправи з участю єпископа Ніля, ЧСВВ, та єпископа Дмитра закінчилися і незабутній о. Боніфатій спочив на цвинтарі василіянської обителі в Мондері, з якого і почав був свій творчий шлях душпастиря, композитора та дириґента.

Вслід за о. проф. д-ром М. Соловієм Отці Василіяни зазнали знову поважної втрати у своїй якісній та репрезентативній екіпі. Українці ж вільного світу стали бідніші на двох поважних співтворців своєї культури та разом з рідними о. Б.В. Слободи (два брати, три сестри та дальша родина) в болі схиляють голови над його передчасною могилою.

ПРЕМ'ЄР-МІНІСТЕР ІТАЛІЙСЬКОГО уряду Беттіно Краксі прибув у вівторок, 28-го травня, до Москви з офіційною візитою. Він є першим прем'єром держави, яка є членом Північно-Атлантійського Оборонного Союзу (НАТО), який відвідує в офіційному характері СССР після зміни лідерства в Кремлі. Краксі зупинився перед тим коротко у Варшаві і там зустрінувся на розмові з ген. Войцехом Ярузельским. У Москві Краксі шукатиме „місця для маневрування" між американським тиском у справі космічної зброї і совєтськими погрозами відплати нуклеарними ракетами СС 20.

У глибокому смутку повідомляємо Родину, Приятелів і Знайомих, що 23-го травня 1985 р. у Вусакі, Висконсин, на 95-му році життя відійшов від нас у Вічність наш Найдорожчий МУЖ, БАТЬКО і ДІДУСЬ

бл. п. інж.-агроном

ІВАН ДЕМЧУК

колишній старшина австрійських і українських армій у роках 1914-1922

Горем прибиті:
дружина — ОЛЬГА
дочка — мгр ПАРИСА з мужем СЕМЕНОМ
дочка — д-р РОКСОЛЯНА з мужем ДЕНИСОМ
зять — ЗЕНОН
внуки: д-р АДЯ, АНДРІЙКО і ХРИСТУСЯ
братанка — РОСТИСЛАВА ГУЗАР
родина:
о. архимандрит д-р ЛЮБОМИР ГУЗАР
МАРТА ВАСИЛЬКЕВИЧ з мужем ЗЕНОНОМ
МАРІЙКА РИПАН з мужем ЄВГЕНОМ
ПЕТРО ВАСИЛЬКЕВИЧ з дружиною ДЖЕН
ПАВЛО ВАСИЛЬКЕВИЧ з дружиною ЛИН
РОМАН ВАСИЛЬКЕВИЧ з дружиною ЕМІЛІЄЮ

Ділимося сумною вісткою з Друзями і Знайомими, що 22-го квітня 1985 р., нагло, померла в Гартфорді, Конн. наша Дорога СЕСТРА і ТЕТА

бл. п.

ВІЛЬГЕЛЬМІНА ЄХ

з дому МУЗИКА

уроджена 16-го вересня 1903 р. у Львові, вдова по бл. п. Юрієві Єх.

ПОХОРОН відбувся 25-го квітня 1985 р. з церкви св. Михаїла в Гартфорді на цвинтар Rose Hill Memorial Park, Rocky Hill, Conn.

В глибокому смутку:
сестри:
МАТИЛЬДА ГОДОВАНСЬКА з родиною
ЕЛЕОНОРА ЯНЕЧЕК з родиною
сестрінки в ЗСА:
БОГДАН КОЗИНСЬКИЙ з дітьми ПЕТРОМ і МАРІЯННОЮ
РОМАН ОЛЕКСИШИН з дружиною МАРТОЮ і донькою УЛЯНОЮ
АННА ОЛЕКСИШИН

Фестиваль...

(Закінчення зі стор. 1).

Владика В. Лостен (...) загостив на фестиваль. Його супроводили (...) Пацак, мгр Р. Гуглевич, хореограф Д. Г(...) мистець М. Мороз.

ними оплесками. Відта(...) дуючу точку заповнили (...) зі Школи Кобзарського Мистецтва в Ню Йорку, танцювальний ансамбль „Верховинці" та виступ Ляриси Магун-Гурин, сопрано, при фортепіяні Т. Поташко. Програму заповідали: Дарія Генза, мол., і Роман Василик.

В неділю, 19-го травня, о год. 1:30 по полудні діти Школи св. Юра виводили гагілки під керівництвом Д. Ґензи, та ще раз виступили „Верховинці". Слідуючі точки виповнили танцювальний гурток „Ластівки" при Осередку СУМА в Пассейку, Н. Дж., під керівництвом Богдана Барана, танцювальний ансамбль „Чайка" Осередку СУМА в Йонкерсі під керівництвом Володимира Юрченюка, Татіяна Гринишин, мецо-сопрано, при фортепіяні Т. Поташко, танцюристи академії св. Юра, під керівництвом Д. Ґензи, вокальний ансамбль Осередку СУМА в Йонкерсі, диригентка Христя Іванів-Балко, при фортепіяні Оксана Футала, і співачка Олена Геймур, сопрано, при фортепіяні Т. Поташко. Програму заповідали: Д. Ґенза, мол., Уляна Кекіш і Р. Василик.

У кіосках жінки вгощували учасників фестивалю своїми домашніми смаколиками, включно з варениками й голубцями, а подорожнє бюро Ковбаснюків зі своїм бюровим персоналом продавали квитки на виграш й давали туристичні поради та інформації.

В п'ятницю загостив на фестиваль Роберт Морґенто, нюйоркський прокуратор, а в суботу конгресмен Бил Грін, який привітав учасників фестивалю і в своїй промові вказав на вклад української етнічної групи в розбудову Ню Йорку, а присутня Вірджінія Кі обіцяла, що як виграє вибори на радну Ню Йорку, то ще більше буде помагати українцям.

На особливе признання заслуговує Комітет фестивалю і члени поодиноких комісій, які віддали свій труд і знання, щоб цей Фестиваль випав якнайкраще. Признання належиться усім виконавцям мистецької програми, жінкам, що з посвятою і без винагороди працювали, щоб придбати потрібні фонди для церкви. Вони приготовили 27.000 вареників, багато голубців і всякого рода печива, та подбали, щоб усе приготоване було продане. Членки жіночих організацій мали свої будки й продажжю домашнього печива придбали фонди для своїх організацій.

Треба подивляти о. Лаврентія Лавринюка, ЧСВВ, який помагав у розміщенні будок і декорацій, а як зайшла потреба витягати з окропу вареники, то він і в кухні помагав жінкам своїм куховарським досвідом. На терені парохії св. Юра його знають як взірцевого господаря.

Основано Раду...

(Закінчення зі стор. 1)

місце на теренах, що сьогодні окуповані Совєтським Союзом. Наприклад, оборонець оскарженого не має змоги шукати в СССР за свідками, які прихильно свідчили б про оскарженого і навіть якщо б оборона знайшла таких свідків, вони із страху перед переслідуванням, не будуть свідчити.

Наступну доповідь виголосив проф. Любомир Лучук з Канади. Проф. Лучук спеціялізується в історії канадських іміґрантів. Комісія, що її створили українські канадські центральні організації для оборони перед обвинуваченнями, що їх видвигнув проти українців Канади Сімон Візенталь.

У своїй доповіді прелеґент представив історію протиукраїнських оскаржень С. Візенталя та працю Комісії Громадських Прав Комітету Українців Канади, яка почала енерґійну оборону проти цих оскаржень.

Опісля проф. Лучук звернув увагу на такі важні засоби оборони як зладження і публікація документальних історичних та інформаційних праць, які мають відношення до українсько-жидівських взаємин, як статті в англомовній пресі тощо. Він сказав теж, що необхідною передумовою успіху це — єдність. Дуже важною передумовою успіху є теж фонди. Прелеґент подав для прикладу, що кошти оплати двох високої кляси адвокатів, що їх заанґажувала канадська комісія виносять 450 дол. за кожну годину.

Проф. Лучук сказав теж, що між жидами є люди доброї волі. Він сказав, що, наприклад, три жиди зголосилися свідчити, що українці їх рятували перед нацистами.

При цій нагоді варто пригадати таких жидів доброї волі, як Шіфрін, Гейман, д-р Штерн, д-р Клейнер, Яків Сусленський та Дейвид Рот, зв'язковий Американсько-жидівського конгресу (що об'єднує жидів німецького походження), який дуже поміг під час переслуханя у Конгресі ЗСА у справі створення конґресової комісії дослідів Великого голоду в Україні.

Після короткої перерви говорила колишня голова і основниця УЛПЗ Дзвінка Швед. Вона сказала, що дотепер не було достатньої підтримки ліґи центральними українськими організаціями. Опісля прелеґентка коротко з'ясувала справу запроєктованого комітету представників центральних організацій.

Після цього розвинулася жива, але дуже ділова дискусія, виміна поглядів, проєктів і ідей присутніх представників організацій.

Велика більшіть делеґатів висловила погляд, що недоцільно творити нову організацію, що ліга виявила дуже добру працю, здобула багато досвіду, і тільки треба їй помогти, перш за все фінансово.

Проти цього підходу виступила Г. Козак і ще раз з'ясувала, що є багато праці, яку своїми малими силами УЛПЗ не в змозі виконати і створення комітету чи ради представників центральних організацій є конечне.

У висліді тієї виміни думок конференція рішила покликати до життя Раду, що до неї увійшли, по одному, присутні представники центральних організацій та в якій є місце для представників тих центральних організацій, що з різних причин не могли взяти участі у конференції. Завданням цієї Ради буде плянування, організація та переводження акцій, що їх УЛПЗ не може виконати, наприклад, видавання відповідних документальних та інформаційних праць, організація масових протестів проти знеславлювання українського імені, збірка потрібних фондів тощо.

Василь Німилович, представник клівлендського Комітету Проти Совєтських Свідчень, сказав, що треба створити центральну раду, яка говорила б в імені всієї української спільноти у ЗСА. Треба теж створити центральний фонд. Кошти оборони оскаржених дуже високі. Кошти оборони Івана Дем'янюка досягнули дотепер суми 300,000 дол. Щоб осягнути успіх треба перш за все єдности.

Інж. Ігор Ольшанський, голова організації Американці в Обороні Прав України сказав, між іншим, що ми не повинні дати втягнути себе у боротьбу з жидами і концентрувати увагу на Совєтському Союзі та на співпраці Бюра спеціяльних інвестиґацій із совєтськими властями.

Слід згадати голоси кількох представників великих організацій, що треба великих фондів, і що треба забути про 25-долярові чи подібні дрібні пожертви і почати думати про велику жертвенність українських громадян та організацій.

Ніна Строката-Караванська сказала у своєму емоційному і зворушуючому виступі, що за всяку ціну слід боронити наше добре українське ім'я, бо як „стратимо наше добре ім'я — стратимо все".

З огляду на недостачу часу справу вибору управи ради, точніше обговорення засягу її праці, покликання до життя спеціяльних секцій чи рефератів відложено до окремого засідання яке, як інформує нас голова УЛПЗ, відбудеться у найближчому часі.

„Боротьба..."

(Закінчення зі стор. 2)

на це спостерігати на ставленні чималої кількости европейських політиків до американського космічного проєкту, який має наскрізь оборонний характер. А проте чимало з них, а за ними і частина европейської преси, наслідуючи совєтську термінологію, називає цей проєкт „війною зірок" і пропонує занехати його, бо це, мовляв, приведе до дальших перегонів озброєнь. Водночас, за підшептами совєтських п'ятих колон, кожний політичний крок Америки різні псевдоліберальні европейські кола піддають критиці, найкращим доказом чого може бути справа Нікараґуа. Під час перебування президента Реґена в НФР німецькі соціял-демократи демонстрували проти американського ембарґо супроти сандиністів разом з німецькими комуністами, які є нічим іншим, як явною п'ятою колоною Москви.

Прилюдні виступи президента Реґена великою мірою знівечили увесь цей антиамериканський компльот, завдали великого удару совєтській диверсійній акції в Західній Европі і передусім в Німеччині. Найкращим доказом того є гостра совєтська реакція на прилюдні виступи Реґена, якому Москва закинула примирливість супроти нацизму, хоч його „небезпека" існує лише в уяві совєтських пропаґандистів, реваншизм, що нібито проявляється в словах Реґена щодо об'єднання Німеччини, у наклепах на совєтський лад. Безумовно, прилюдні виступи президента Реґена в НФР і в Страсбурзі насичені оптимізмом щодо перемоги демократичних і свободолюбних ідеалів в світі, ліквідації совєтської тоталітарної системи мирними засобами, дуже зміцнили авторитет Америки в Европі.

Сезон...

(Закінчення зі стор. 2)

соборність досягнена. Він є депутатом України до парляменту. Совєтська влада зразу заснувала університет, за який боролися українці Львова.

Поет Малишко ствердив, що совєтська влада знає про потребу науки. Вона вишукує здібних хлопців і дівчат, посилає їх до школи на кошт держави. Він один з таких, і був би десь пас ягнята за селом, якби не совєтська влада.

Мистець Паторжинський заявив, що він не політик, але як мистець бачив цей великий вклад держави в науку і мистецтво. Редактор „Пролетарської Правди" радив читати совєтську пресу, бо закордонні газети, до українських включно, не пишуть правди про Совєтський Союз.

В дискусії забирали слово не-комуністи і заперечили досягнення у Совєтській Україні, що про них говорили промовці.

Бесідники ствердили, що Україна є колонією СССР, без війська, грошей, закордонної репрезентації. Поет Малишко пише оди в честь Сталіна, краще якби дійсно „пас ягнята". В СССР нема права, то що властиво вчить С. Стефаник? Я заявив, що хочемо вільної України на взір Америки, України з власним військом, фінансами і політикою — а редактор „Правди" іронічно доповннив: „І тополями з доби Мазепи".

Наради Пластових Виховників

Виховний Сектор Крайової Пластової Старшини провів три наради, дошколи пластових виховників — у Філядельфії 23-го лютого, де господарем був станичний пл.сен. Роман Левицький; в Чикаго 27-го і 28-го квітня — станична пл. сен. Лідія Ткачук, і в Гартфорді 4-го травня — станичний пл.сен. Юрій Барановський. Усі три станиці доклали всіх старань, щоб участь виховників з різних станиць була якнайчисленіша, а перша гостинність згаданих станиць причинилася до успіху нарад.

Участь в нарадах взяли станиці: у Філядельфії — Вашінґтон, Ню Бранзвик, Трентон і Нюарк; у Чикаго — Дітройт, Рочестер, Міннеаполіс, Клівленд, Лос Анджелес і Денвер; в Гартфорді — Ню Йорк, Ню Гейвен, Бостон і Рочестер.

Усіма нарадами проводили пл.сен. Христя Навроцька, голова Виховного Сектора. На нарадах у гутірках порушено ряд тем: пластовий виховник у відношенні до першого обов'язку пластуна — „Пластун вірний Богові і Україні". Ця тема була поділена на три гутірки: а) релігійне виховання — гутірку підготовили ст.пл. Марта Коломиєць і Адріяна Пілецька; б) патріотичне виховання — пл.сен. Роман Левицький, о. Петро Ґаладза і пл.сен. Христя Навроцька; в) українська мова — пл. сен. Стаха Гойдиш, голова КПС, і ст.пл. Оленка Ґаладза.

Гутірки викликали велике зацікавлення, а найбільше була дискутована пекуча справа знання української мови. Усі виховники, включно з наймолодшими, вважають, що Пласт мусить зберегти вимогу знання української мови для приналежности до Пласту. Усі висловювалися, що у цьому є конечним зрозуміння молодими батьками важливости вживання рідної мови до дітей і між собою, якщо обоє батьків є українці.

Пласт добровільно взяв на себе обов'язок збереження рідної мови, передусім тому, що вона так загрожена на рідних землях. Тому ще раз підкреслено, що кожний новак чи новачка, юнак чи юначка мусять уміти порозумітися українською мовою, щоб могти бути членами Пласту.

Звернено увагу також на те, що виховники мусять бути прикладом для дітей і молоді, повинні самі поглиблювати свої знання про Україну та українське життя в діяспорі, щоб могти передати їх молодшим.

Гутірки про ролю новацьких впорядників приготовили пл.сен. Стаха Гойдиш, ст.пл. Мотря Бойко, пл.сен. Олег Саєвич і пл.сен. Надя Кулинич; для юнацьких впорядників — пл. сен. Дора Горбачевська і крайові коменданти пл.сен. Христя Ковч і пл.сен. Юрій Тарасюк.

Про ролю виховників у підготові до пластових таборів говорила пл.сен. Ніна Самокіш, голова Крайової таборової комісії, подавши теж інформації про цьогорічні літні табори. Пл.сен. Христя Навроцька подала інформації про кличі ГПБ на наступні три роки, про конкурс для дітей і молоді у зв'язку з 1000-літтям Хрищення Руси-України.

На закінчення нарад виховники поодиноких станиць поділилися з іншими своїми успіхами та проблемами. Такий обмін думками і досвідом у пластовій дружній атмосфері є дуже корисним для ведення важкої та відповідальної праці пластових виховників.

Х.Н.

ПОЛІЦІЯ АРЕШТУВАЛА у Варшаві двох священиків, які брали участь в сидячому страйку і протестували проти знесення хрестів в публічному шкільництві і державних будинках. Священиків Марека Лябуду і Анджея Вільчинського обвинувачують в організуванні нелегального страйку і підбурюванні молоді до протестів проти уряду. Згідно з польським кримінальним правом суд може засудити обидвох згаданих отців від трьох до п'яти років тюрми.

УРЯД ПРЕЗИДЕНТА РОНАЛДА Реґена ствердив, що висота виплат медікер лікарням була надто висока — на 6,1 відсотка, і тому ті заплати мусять бути в наступному році „заморожені", щоб в цей спосіб направити похибку. Похибка вкралася тому, що інфляція в коштах лікування була менша, як Уряд сподівався. Замороження виплат медікер увійде в життя з датою 1-го жовтня ц.р.

АНТИКОМУНІСТИЧНІ ПОВСТАНЦІ з Анголи розкидали у Лізбоні, Португалія, нелегальну літературу, зокрема летючки у яких говориться, що комуністичний уряд тратить ґрунт під ногами і довір'я у власного народу. Крім того, вони, повстанці, повідомляють, що у боротьбі вони вбили 203 ангольських вояків і 27 кубинців, а 19 ангольців попали в полон до повстанців. Очевидно, урядові речники в Анголі заперечили усі інформації повстанців і назвали їх „хворобливою видумкою і пропаґандою проти леґального уряду".

СОВЄТСЬКІ ОКУПАЦІЙНІ війська розпочали чергову велику офензиву проти антикомуністичних повстанців в Афганістані, зокрема в долині Кунар, біля пакістанського кордону. В акції беруть участь великі військові з'єднання, сотні тяжких танків, так звані „повітряні кораблі", тобто панцерні гелікоптери, ракетні і гарматні частини. Пакістанські урядові особи заявили кореспондентам, що вони побоюються, що офензива може закінчитися переходом кордону совєтськими військами і зударами з пакістанською армією, головне командування якої також дало зарядження не допустити до переходу кордону афганськими і совєтськими вояками.